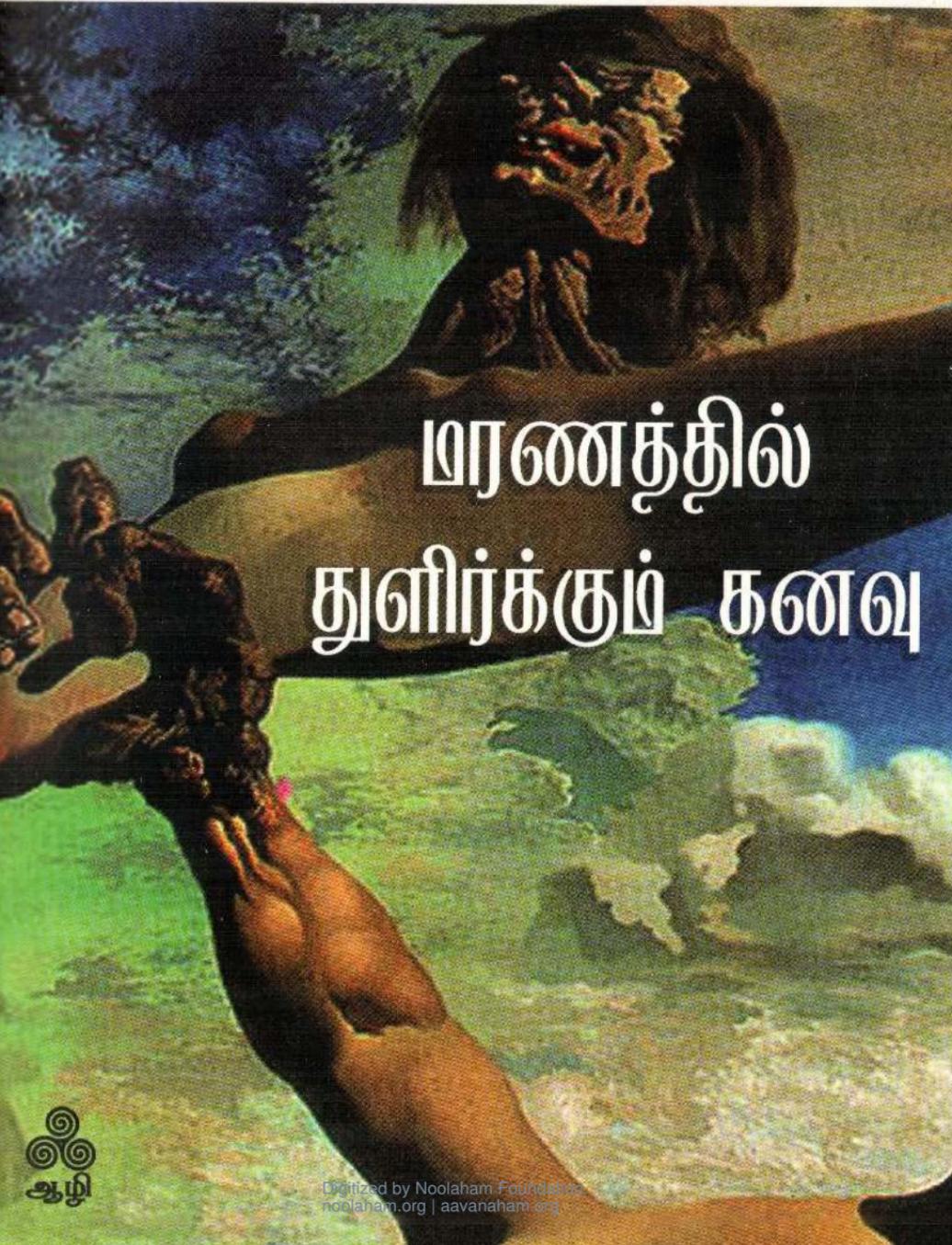

சமகால எட்டு
ஈழக் கவிஞர்களின்
கவிதைகள்

தொகுப்பு
தீபச்செல்வன்

ஹ்ணத்தில்
துளிர்க்கும் கனவு

மரணத்தில் துளிர்க்கும் கனவு

எட்டு ஈழத்து
கவிஞர்களின் கவிதைகள்

தொகுப்பு
தீபச்செல்வன்

மரணத்தில் துளிர்க்கும் கனவு
தொகுப்பு © தீபச்செல்வன்

ஆழி பப்ளிஷர்ஸ்
முதல் பதிப்பு டிசம்பர் 2011

ஆழி பப்ளிஷர்ஸ்,
1A, திலகர் தெரு,
பாலாஜி நகர், அய்யப்பன்தாங்கல்,
சென்னை 600 077.
9940147473
[http: www.aazhipublishers.com](http://www.aazhipublishers.com)
மின்னஞ்சல்: contact@aazhipublishers.com

பக்கங்கள்: 136
அட்டை வடிவமைப்பு: K & O

விலை: ரூ. 100

Maranathil Thulirkum Kanavu
© Deepachelvan

Aazhi Publishers
First Edition December 2011

Aazhi Publishers,
1A, Thilagar Street, Balaji Nagar,
Ayyappanthangal, Chennai 600 077,
9940147473
[http: www.aazhipublishers.com](http://www.aazhipublishers.com)
email: contact@aazhipublishers.com

Pages: 136
Paper: 18.6 NS Maplitho
Cover Design: K & O

No Of Pages: 136
Price: Rs. 100

ISBN: 978-93-80244-31-0

சமர்ப்பணம்

முள்ளிவாய்க்காலில்
முறியடிக்கப்பட்ட
ஈழப்போராட்டத்தின்
குழந்தைகளுக்கு

மரணத்திலிருந்து எங்கள் வாழ்வு துளிர்க்கிறது!

ஈழத் தமிழினம் வரலாறு காணாத அழிவை சந்தித்திருக்கிறது. இந்தக் காலத்தில் ஈழத் தமிழினம் பேரழிவுக்கு முகம் கொடுத்திருக்கிறது என்பது மகா துயரம். தமிழ் பேசும் மக்களின் அரசியலையும் வாழ்வையும் பொறுத்தனவில் பெரும் வீழ்ச்சியாக இப்போர் முடிந்திருக்கிறது. அழிவு என்ற பேரிலக்குடன் இந்தப் போர் நடத்தப்பட்டது. போர் பல்வேறு நோக்கங்களை உடையது. அது அரசியல், பண்பாடு, வரலாறு, இனம், மொழி என்று எல்லா கூறுகளிலும் தாக்குகிறது.

ஒரு முக்கியமான வரலாற்றுக் கால கட்டத்தில் வாழ வேண்டிய நிர்பந்தமும் தேவையும் இருக்கிற தமிழ் பேசும் மக்களின் இன்றைய காலத்தை நாம் கடந்து செல்ல வேண்டும். இதனால் வார்த்தைகள் நம்பிகையை அளிக்க வேண்டிய பொறுப்பை வகிக்கின்றன. நடந்த துயரங்களைக் குறித்து உரையாடவும் பதிவு செய்ய வேண்டிய கடமையும் இருக்கின்றன. ஈழப்போராட்ட இலக்கியங்களில் போராட்டத்தையும் வாழும் கனவையும் கூர்மையாக்க வேண்டிய படைப்புக்களே இன்று நமக்குத் தேவைப்படுகின்றன.

இப்போர் வாழும் இனத்தை மாத்திரம் அழிக்கவில்லை. இந்த இனத்தின் ஈழ நிலத்தின் பல தலைமுறைகளை அழித்திருக்கிறது. தலைமுறைகளைக் கடந்து பல வகையில் தாக்கம் செலுத்துகிறது. இந்தப் பெரும் அழிவை உலகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த துயரத்தை தடுக்க முடியாமல் சுற்றி அரசியலும் அதிகாரமும் மோதிக் கொண்டிருந்தன. இப்போர் மற்றும் அதன் துயரம் இன்னும் எழுதப்படாத கவிதைகள். அவை போர் மக்களின் சாட்சியாக எழுதப்பட வேண்டியவை.

இந்தப் போர் எங்கள் மக்களை, எங்கள் கவிஞர்களை குரல் அற்றவர்களாக்கியிருக்கிறது. கவிதைகளை அழித்திருக்கிறது. இலக்கியங்களை இல்லாமல் செய்திருக்கிறது. இவைகள் ஒரு சில கவிஞர்களிடம் மட்டும் உள்ள கவிதைகள். இவைகள் ஒரு சில கவிஞர்கள் மட்டும் எழுதிய கவிதைகள். இப்போர் பற்றி முழுமையான கவிதைகளும் முழுமையான இலக்கியமும் தொகுக்கப்பட வேண்டும். இந்தப் போர் சரித்திரத்தில் முக்கியமானது. வாசிக்கப்படவும் ஆராயப்படவும் வேண்டியது. அதனூடாக ஈழ மக்களின் வாழ்வை வரலாற்றை அறியவும் நகர்த்தவும் வேண்டியுள்ளது.

வரலாற்றின் தொடர்ச்சியாக தொடர்ந்து வாழ்தலுக்காக நீதியையும் அநீதியையும் பதிவு செய்வதற்காக, போரையும் குற்றத்தையும் எடுத்தியம்புவதற்காக, வெற்றியையும் வீழ்ச்சியையும் விவாதிப்பதற்காக இந்தப் போர் இலக்கியம் தொகுப்பட வேண்டும்.

ஈழ இலக்கியம் வெறும் கண்ணீர்ப் பிரதிகள் அல்ல. வெறும் இரத்தப் பிரதிகள் அல்ல. லட்சம் உயிர்கள் அசையும் பிரதிகள். வாழ்வை வாழ விரும்பும் சனங்களின் ஏக்கங்கள். அவர்கள் சொல்ல விரும்பிய கதைகள். அவர்கள் சொல்லாது சென்ற கதைகள். ஈழ மக்களின் வாழ்வு. அந்த வாழ்க்கை பல்வேறு கோணங்களில் காண விரும்பும் கனவுகள். ஈழ நிலத்தில் இந்த ஏக்கமும் கனவும் நெடியதாய் விளைந்திருக்கிறது.

எண்பதுகளில் ஈழத்து கவிஞர்கள் பதினொருபேர் எழுதிய மரணத்துள் வாழ்வோம் என்ற கவிதைத் தொகுப்பு வெளியானது. அதன் பிறகு ஈழத்து கவிஞர்களின் பல்வேறு தொகுப்புக்கள் வெளிவந்து விட்டன. எண்பதுகளில் மரணத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்தக் கவிதைகளுக்கும் இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெறும் கவிதைகளுக்கும் இடையில் சுமார் மூன்று தசாப்தங்கள் கழிந்திருக்கின்றன. முப்பது ஆண்டுகள் ஆகிப்போயிருக்கின்றன. இப்பெரும் கால கட்டத்தில் பல்வேறு அரசியல் நிகழ்வுகள் நடந்துவிட்டன. ஈழப் போராட்டத்தில் 2009 பெரும் ஊழி நடந்ததொரு காலம்.

தொடர்ந்தும் ஈழ நிலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு போரையும் அதன் துயரத்தையும் எதிர்கொள்ளும் கவிஞர்கள் இந்தக் கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். இக்கவிதைகளுக்கு இடையில் வேவ்வேறான வாழ்வுச் சூழலும் தவிப்பும் அனுபவங்களும் இருக்கின்றன. எல்லாக் கவிஞர்களிடத்திலும் வாழ்க்கை பற்றிய ஏக்கமும் காதலும் பெரும் எதிர்பார்ப்புக்களாய் இருக்கின்றன. போரையும் காதலையும் வெவ்வேறு கோணங்களில் இந்தக் கவிஞர்கள் பார்க்கிறார்கள்.

இத்தொகுப்பில் ஈழத்தின் கிழக்கைச் சேர்ந்த அனார், அலறி மற்றும் வடமேல் மகாணத்தைச் சேர்ந்த பவீமஜஹான் ஈழத்தின் வடக்கில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சித்தாந்தன், துவாரகன், தானா. விஷ்ணு வன்னியில் கிளிநொச்சியைச் சேர்ந்த தீபச்செல்வன், பொன்காந்தன் முதலியோரின் கவிதைகள் இடம்பெறுகின்றன. தானா. விஷ்ணுவும் பொன். காந்தனும் முள்ளிவாய்க்கால் போர்த்துயரத்தை இறுதிவரை அனுபவித்து மீண்டவர்கள். இந்தத் தொகுப்பைப் பொறுத்தவரை இவர்கள் மிக முக்கியமான சாட்சிகள். இவரது கவிதைகளில் வெவ்வேறு அணுகுமுறைகள் உள்ளன.

இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெறும் கவிஞர்கள் ஈழப் போராட்டத்திலும் ஈழ மக்களின் வாழ்க்கையின் இன்றைய கால கட்டத்தில் பல்வேறு நகர்வுகளுடன் தொடர்புடையவர்கள். இந்தக் கவிஞர்கள் தொண்ணூறுகளிலிருந்து இன்று வரை எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்கள்.

ஈழப்போரட்டம் மிகப் பெரிய எழுச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் இந்த இருபது ஆண்டுகளில் கண்டிருக்கிறது. இந்த எழுச்சியோடும் வீழ்ச்சியோடும் இந்தத் கவிஞர்கள் பயணித்திருக்கிறார்கள். அதனுடன் ஸ்ரீநிருங்கியிருந்திருக்கிறார்கள். அழிவின் விளிம்புவரை பயணித்திருக்கிறார்கள். எல்லாவிதமான பார்வைகளுடனும் எதிர்பார்ப்புக்களுடனும் இப்போராட்டத்தை எதிர்நோக்குபவர்கள். இதற்காய் பங்களித்திருக்கிறார்கள்.

அனார் ஈழப்பெண் கவிதைகளில் நவீன முகமாய் முக்கியம் பெறுபவர். பெண்ணுடல் பெண்மொழி என்று தனித்துவமிக்க திசையில் அவரது கவிதைகள் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பஹீமாஜான் அரசியல் சா;ரந்த பார்வையும் புரட்சித்தனமும் கொண்ட கவிஞர். ஈழத்து கவிதைகளில் அவர் தனக்கான தனியிடத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார். நம்பிக்கையையும் வலிமையையும் இவரது கவிதைகள் தருகின்றன.

துவாரகனும் சித்தாந்தனும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். யாழ்ப்பாணம் முழுண்டு இராணுவ வலயமாகிய பொழுது இவர்களது கவிதைகள் அந்த வாழ்க்கையை அச்சமும் இருளுமாக பதிவு செய்தது. வார்த்தைகள் தடை செய்யப்பட்ட காலத்தில் குரல்கள் முறிக்கப்பட்ட காலத்தில் இவர்களின் கவிதைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அச்சம் மிகுந்த வாழ்வின் குரூரத்தை சித்தாந்தன் சித்திரித்திருக்கிறார். அதே வாழ்வை துவாரகன் கேலி செய்கிறார். இந்த இரண்டு அணுகுமுறைகளும் இக்கவிஞர்களின் கால கட்ட அரசியலின் எதிர்வினையாகவும் மௌனமாகவும் கேலியாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

கிழக்கு மகாணத்தின் மண்வாசனையையும் இயற்கையையும் யுத்தம் உருவாக்கிய பயரங்கர சூழலையையும் பற்றி அலறி எழுதுகிறார். இத்தலைமுறையில் அலறி முக்கியமானவர். கிளிநொச்சியைச் சேர்ந்த நான் வன்னியில் போர்ச் சூழலிலும் பின்னர் யாழ்ப்பாண இராணுவ பிரதேசத்திலும் வாழ்ந்த பொழுது இந்தக் கவிதைகளை எழுதியிருந்தேன். யுத்தம், வாழ்வு, கொலை, இரத்தம், அச்சம் முதலிய சூழலில் நான் வாழ்ந்திருந்த பொழுது அந்த வாழ்க்கையை இக்கவிதைகளில் எழுதினேன்.

ஈழத்தில் வடக்கு கிழக்கைச் சேர்ந்த எட்டு கவிஞர்கள் இந்தத் கவிதைத் தொகுப்பில் இடம்பெறுகிறார்கள். இந்தத் தொகுப்பை 2010 மே மாதம் வெளியிட தீர்மானித்திருந்தோம். பல்வேறு சிக்கல்களால் மிகவும் காலம் தாழ்த்தி இந்தத் தொகுப்பு வருகிறது. மரணங்களும் அழிவும் துயரும் பெருகிய ஒரு காலத்தில் இந்தத் தொகுப்பை நம்பிகையின் துளிர்ப்பாக கொண்டு வர எண்ணினோம். இந்தத் தொகுப்பு எட்டு கவிஞர்களின் கூட்டிணைவால் உருவானது. நாம் தமிழ் பேசும் சமூகங்களின்

மக்களின் குரல்களாக எங்கள் கவிதைகளை கொண்டு வர விரும்பினோம்.

முள்ளிவாய்க்கால் என்ற மரண நிலத்தையும் நந்திக்கடல் என்ற மரணக் கடலையும் ஈழத் தமிழினம் மறந்துவிட இயலாது. அவை ஈழத்தின் அரசியல் குறியீடுகள். மனசாட்சியுள்ள எந்த மனிதர்களும் மறுத்துவிட முடியாட நிலமும் கடலும். கொல்லப்பட்ட மக்களுக்காக வாழும் விடுதலையை வாழும் கனவை அவாவிக் கொண்டிருக்கிறோம். மரணத்திலிருந்து எங்கள் வாழ்க்கையை மீள கட்டி எழுப்ப வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். வாழ்வது என்பது எங்களின் மாபெரும் கனவு. வாழ்வதற்காகவே இத்தனை துயரங்களை கடந்தோம். இத்தனை துயரங்களைச் சுமந்தோம். இப்பெரும் துயரினதும் மனிதப்படுகொலையினதும் பின்னர் மரணத்தில் துளிர்க்கும் கனவாக ஒன்றாய் வாழ்தலுக்கான குரலாய் ஈழத்தின் தமிழ் பேசும் சமூகத்திடமிருந்து இந்தக் கவிதைகளை ஒன்றாய் தருகிறோம்.

தீபச்செல்வன்,

கிளிநொச்சி,

தமிழீழம்.

04.12.2011

உள்ளே

அனார் 1974	9
அலறி (1976)	22
பஹீமாஐஹான்	34
சித்தாந்தன் (1977)	52
துவாரகன் 1971	72
தீபச்செல்வன் 1983	87
பொன்.காந்தன் (1975)	110
தானா.விஷ்ணு 1976	124

அனார் 1974

இயற்பெயர் இஸ்ஸத் ரீஹானா

ஈழத்தின் கிழக்கில் சாய்ந்தமருது என்ற சிற்றூரைச் சேர்ந்த கவிஞர் அனார் தொண்ணூறுகளின் நடுப்பகுதியில் கவிதை எழுதத் தொடங்கினார். ஓவியம் வரையாத தூரிகை, எனக்குக் கவிதை முகம், உடல் பச்சை வானம் முதலிய கவிதைத் தொகுப்புக்களை எழுதிய அனார் இரண்டாயிரத்தில் முக்கிய பெண் கவிஞராக கவனம் பெறுகிறார்.

போரும் காதலும் என்ற விரியும் அனாரின் கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை பெண் மனதின் தவிப்பு நிலைகளையும் பேருணர்வுகளையும் சித்தரிக்கின்றன. போரைப் பாடும் அனார் கவிதைகள் ஈழத்தின் சாபமாக தொடரும் அரசியலை நுண்தன்மையுடன் பேசுகின்றன.

ஓவ்வொரு வர்ணமாய்ப் பிரித்து
தரையில் கரைத்து
சிந்தும் ஓவியம் இது

இதன் இதயத்திலரும்பிய கவிதைகளும்
பாவப்பட்டவைதான்

வெறும் ஓவியத்தின் வாழ்வில்
என்ன அர்த்தமிருக்கமுடியும்
அசைய முடியாக் கைளும்
நகர முடியாக் கால்களும்
பேச முடியா உதடுகளும்

சந்தேகமே இல்லை
வாயில்லா ஜீவன் ஆடாதசையாது
சுவரில் மாட்டப்பட்டிருக்கிறது
பல்லிகள் எச்சில் படுத்துவதையும் எதிர்க்காமல்

வருகிறவர்களுக்கென்ன
வரைந்தவனை
வாழ்த்திவிட்டுப் போகிறார்கள்

சட்டங்களால்
சிலுவையறையப்பட்டிருக்கும்
ஓவியத்தைப் பார்த்து
உண்மை தெரியாதவர்கள்
உயிரோவியம் என்றார்கள்

யாருக்கும் கேட்பதேயில்லை

நிறுத்தாத சாட்டையின் விசையும்
ஓவியங்களின் பாடலும்
கேட்டபடியே தான் இருக்கின்றன

கடும் பாறைகளில் மோதி
ஓய்ந்து விடுகின்றது
ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து
தப்பிச் செல்ல விரையும் அலைகள்

வாழ்க்கையின் நிழல் வரை
துயிலற்ற இருப்பின் பிண நெடி

மீட்சி பெறமுடியாக் காரிருளில்
இருண்ட சேற்றுப் பாதையைச் சமீபிக்கின்ற
அதிசயம் மிகு ஒளிச்சாரல்
இரட்சிக்குமென்ற ஆவலில் தான்
நால் திசைகளும்
திரும்பி மண்டியிட்டிருக்கின்றன

இருந்த போதிலும்
யாருக்கும் கேட்பதேயில்லை
துளைகள் அடைபட்ட புல்லாங்குழலினுள்
செத்துக் கொண்டிருக்கிற கீதம்

பருவகாலங்களை சூடித்திரியும் கடற்கன்னி

கடற்கன்னி பாடுவதை
யார் கேட்டிருக்கிறீர்கள்
அபரிமிதமான ஆற்றலோடு தொடங்கும் பாடல்
இருகரைகளில் எதிரொலித்து
துறைமுகங்களைத் தாண்டி விழுவதை
அதிகாலை உறக்கம் கலைந்த படகோட்டி
மதுநெடியுடன் பிதற்றுகிறான்

கடற்கன்னியின் சொற்கள்
குறையாமல் விளைந்த வண்ணமிருக்கின்றன
கரைமணலில் சிறுமிகளின்
மடி கொள்ளாத வெண்சிப்பிகளாக

நடுக்கடலில் நங்கூரமிட்டிருக்கும் கப்பல்களில்
மாலுமிகளின் தனியறைகளில்
கடற்கன்னியின் வாசனை வியாபித்து
திரைச்சீலைகள் படபடக்கின்றன

அவளின் நீண்டு நெளியும் வால் வசிகரிப்பினை
படர்பாசிகளின் கீழிருந்து வெளிவரும்
மீன்குஞ்சுப் பட்டாளங்கள்
பிரயாசையுடன் பின்தொடர்கின்றன

அடர்த்தியான பச்சைநிற பளபளக்கும் செதில்கள்
நீர் அல்லிகளின் வேர்களைப் பின்னி
பௌர்ணமியில் இன்னுமதிமாய் ஜொலிக்கின்றன

கற்படுக்கைகளிடையே சுழியோடிகள்
அவளது கண்களின் கவிதைகளைக் கண்டெடுத்து
ஆராய்ச்சிக் கூடங்களுக்கு
எடுத்துச் செல்கின்றார்கள்
நள்ளிரவில் கடற்கன்னி
மேகங்களை வேட்டையாடுகிறாள்
அவற்றை வழுக்கும் பவளப் பாறைகளிடையே
பதுக்கி வைத்து
ஜெலி மீன்களை ஏமாற்றுகிறாள்
சீறியெழுந்து நட்சத்திரங்களை ஆய்ந்துகொண்டு
நீருக்குள் நழுவும் அற்புதத்தை

தாம்மாத்திரமே பார்த்தபடியிருக்கின்ற
கருங்கற்பாறைகள்
தம்மை அறியாமலேயே
உருகிக்கொண்டிருக்கின்றன

உப்பின் காரநெடி காந்தும் அவளது நடனம்
அலைகளின் பயணங்களாய் ஓயாது நிகழ்கின்றது

மின்னல்கள் கூக்குரலிட்டுக் கூவிவெடிப்பதெல்லாம்
கடற்கன்னியின் பெயரைத்தான் என
மலைவாசிகள் நம்புகின்றார்கள்

புராதனகால கடல் அரக்கனின்
தந்திரோபாயங்களை தோற்கடித்தபடியே
பருவகாலங்களை அருளும் கடற்கன்னி
ஒவ்வொரு கடலினிலும்
நீந்திக் கொண்டே இருக்கிறாள்
பெருகும் தன் ஆற்றலின் பிரவாகத்தைப் பாடிப்பாடி

மேலும் சில இரத்தக்குறிப்புகள்

மாதம் தவறாமல் இரத்தத்தைப் பார்த்து
பழக்கப்பட்டிருந்தும்
குழந்தை விரலை அறுத்துக் கொண்டு
அலறி வருகையில்
நான் இன்னும் அதிர்ச்சியுற்றுப் பதறுகின்றேன்
இப்போதுதான் முதல்தடவையாக காண்பதுபோன்று
“இரத்தம்” கருணையை, பரிதவிப்பினை
அவாவுகின்றது
இயலாமையை வெளிப்படுத்துகின்றது

வன் கலவி புரியப்பட்ட பெண்ணின் இரத்தம்
செத்த கொட்டுப் பூச்சியின் அருவருப்பூட்டும் இரத்தமாயும்
குமுறும் அவளுயிரின் பிசுபிசுத்த நிறமாயும்
குளிர்ந்து வழியக் கூடும்
கொல்லப்பட்ட குழந்தையின்
உடலிலிருந்து கொட்டுகின்றது இரத்தம்
மிக நிசப்தமாக
மிக குழந்தைத் தனமாக

களத்தில்
இரத்தம் அதிகம் சிந்தியவர்கள்
அதிக இரத்தத்தை சிந்த வைத்தவர்கள்
தலைவர்களால் கௌரவிக்கப்பட்டும்
பதவி உயர்த்தப்பட்டும் உள்ளார்கள்
சித்திரவதை முகாம்களின்
இரத்தக் கறைபடிந்திருக்கும் சுவர்களில்
மன்றாடும் மனிதாத்மாவின் உணர்வுகள்
தண்டனைகளின் உக்கிரத்தில்
தெறித்துச் சிதறியிருக்கின்றன
வன்மத்தின் இரத்த வாடை
வேட்டையின் இரத்த நெடி
வெறிபிடித்த தெருக்களில் உறையும் அதே இரத்தம்
கல்லறைகளில் கசிந்து காய்ந்திருக்கும் அதே இரத்தம்
சாவின் தடயமாய்
என்னைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது

காற்றைத் தின்னவிடுகிறேன்
என்னை ...
என் கண்களை ...
குளிர்ந்த அதன் கன்னங்களை வருடினேன்
முதல் முறையாக

காற்றில் வெளிப்படுமுன் பிம்பத்தை
பகலிரவாக பருகினேன் போதையுடன்
காற்றினுள்ளிருந்து எடுத்த முத்தங்கள்
வெள்ளமாய் பெருக்கெடுத்திருக்கின்றன
காற்றிலிருந்து நீளும் நீர் விரல்கள்
முன்னறியாத ராகங்களை
இசைக்கிறதென் சதைகளில்
என் வீடு காற்றாக மாறிவிட்டது
காற்றின் முழுமையான அகங்காரம் நீ
நீ காற்றின் முடிவற்ற அலட்சியம்

மகிழ்ச்சியில் உலர்ந்துகிடக்கின்றது மணல்வெளி

உடல் பச்சை வானம்
முகம் நீல நிலவு
நான் பார்த்தேன் காற்றின் பிரகாசத்தை
ஒரு மின்வெட்டுப் பொழுதில்

அவளது விரல்கள்
தானியக் கதிர்களென விரிந்திருக்கின்றன ...
கிரிடமாக ஆகாயமிருந்தது
கண்கள் இரண்டும் நாவற்பழங்கள்
முகம் காலைப்பொழுது
முடிந்த கூந்தல் ... தூக்கணாங் குருவிக் கூடு
பற்கள் ஆயுதங்களென பளிச்சிட்டன ...
நடக்கத் தொடங்கியிருந்தாள் சுயேச்சையாக ...
எவருக்கும் உடைமையற்றவளாக
வரலாற்று உடலை நிமிர்த்தி
காலத்தின் ஆன்மாவை மிகைத்து ... ஏறி மிதித்தவாறு

எல்லா மயக்கங்களுடனும்

மெல்ல

அதிற்கிறது இசை

படிக்கட்டுகளில் வழிந்தோடும் நீர்ச் சொரியலாய்

வறண்ட சுண்ணாம்புப்

பாதைகளின் மேற்கிளம்பும்

வெண்புழுதியில் மணக்கிறது

அவன் குதிரைக் குளம்பொலி

சாம்ராஜ்யங்களின்

அசைக்க முடியா கற்றூண்களை

பிடுங்கி ஒரு கையிலும்

போர்களை வெற்றி கொண்ட

வாள் மறு கையிலுமாய்

அதோ வருகிறான் மாவீரன்

இரு புறமும் பசுமரங்கள் மூடியிருக்க

மூடுபனி தழுவி நிற்கும்

சிறுத்து ஒடுங்கிய பாதையில்

என் கனவின் உள் புகுந்து

தாவுகின்றன இரண்டு முயல்கள்

விடிந்தும் விடியாத

இக் காலைக் குளிரில்

முகை வெடித்த பூக்களின் காதுகளுக்குள்

“கோள்” மூட்டுகின்றது

பெயர் தெரியா ஒரு காட்டுப் பூச்சி

அதனாலென்ன

எனக்குத் தெரியும்

அவன் வாள் உறைக்குள்

கனவை நிரப்புவது எப்படியென்று

எனக்குத் தெரியும்

மகத்துவம் மிகுந்த இசை

தீர்வதேயில்லை

நான் பாடல்

எனக்குக் கவிதை முகம்

அறைக்கு வெளியே அலையும் உறக்கம்

துணிகளை மடித்து
அலுமாரியில் அடுக்கினேன்
அறை விளக்குகளை குறைத்து வைத்தேன்
விரிப்பை நேர்த்தியாக்கி
இரண்டு தலையணைகளை
அருகருகே இணைத்தேன்
தளர்வான இரவு ஆடையை
அணிந்து கொண்டேன்

விசமேறிய இரவின் பானம்
என் தாகத்தின் முன் உள்ளது
ருசிகள் ஊறிய கனவுகளுடன்
என் உறக்கம்
அறைக்கு வெளியே அலைகிறது

வித்தைகள் நிகழ்த்தும் கடல்

மயங்கி மயங்கிப் பொங்கும் கடல்
மௌனமாகவும் உரத்தும் பாய்கின்றது
மிரண்டு தெறித்தோடும் குதிரைகளென
அலைகள் துரத்தி வருகின்றன
உயரப் பறக்கின்றது நுரைப் பறவை
சம்மணமிட்டு உயிர் இரையும் பாற்கடலை
உன் கண்களால் திருப்பிவிட எத்தனிக்கிறாய்
மாபெரும் கடலை
கண்கள் சவாலுக்கு இழுக்கின்றன
நினைவு வரைபடங்களின் வழிகளில்
ஏதோ ஓர் புதிர் விரைகின்றது

எதுவுமே நிகழமுடியாத இருட்டில்
யுத்தம் தொடங்கி விட்டிருந்தது

நீ பாறைகளில் தெறித்தாய்
பாசியைத் தழுவினாய்
முழுவதுமான இழப்பிலும்
முழுவதுமான வெற்றியிலும் கடல் கொந்தளிப்பதுபோல
ஓடிப்போய் கரையில் நின்று
வியர்த்து வழியும் காற்றை
மாயப் பொடியாக்கித் தூவினாய்
சேகரித்து வந்த நூறு பிறைகளையும்
கடலுக்குள் வீசி எறிகின்றேன்
எல்லாம் மறைகின்றன
கண்ணில் படாத ஒரு சாகச நிழலில்
ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்த கடலில்
சிறு துண்டை வெட்டி உன் வாயுள் வைக்கிறேன்
நீ 'பூப்போல' என்கிறாய்

.....
உப்புச் சுவையாய் இரு உடல்கள் மாறினோம்
அலைகளை எழுப்பி எழுப்பிக் கடல் ஆகினோம்

அக்காவுக்கு பறவைபோல சிரிப்பு

உயரத்தில் அவ்வளவு உயரத்தில்
அக்காவை வைத்திருந்தோம் இன்னொரு தாயாக
அவளது கரங்கள்
எப்போதும் வற்றாது கினை பிரிந்தோடும் நீரோடை
அதன் கரையின் குளிர்மையில்
தங்கைகளும் தம்பிகளுமாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம்
பொறுப்பு வாய்ந்த முடிவுகளை
அவளிடமிருந்துதான் நாங்கள் பெற்றுக்கொள்கிறோம்
சமமான நம்பிக்கை
சமமான அன்பு
எப்போதும் வண்ணங்கள் வெளிப்படும்
ஆகாயம் அவளாகினாள்
மென்மையாக ஊறுகின்ற குளிர்காலத்தில்
செடிகளைப் பிடுங்கி நடுவதும்
தென்னோலை உரசல்களைப்போன்று
பாடலிசைப்பதுமாக அலைவாள்

அன்பூறும் நேரத்தில்
பொங்கும் அன்போடு அவள் கரம்பிடித்துச் சுற்றுவேன் சுழற்றுவேன்
அப்போது அக்காவின் சிரிப்பு
பறவையைப்போல் பறந்து செல்லும்
நான் இன்னும் அவள் சிரிப்பதற்காய்
கிறு கிறுத்து ஆடும் பொன்வண்டு

பின்பொரு நாள்
ஈயக் கரைசல் துளிகள் அவள் கண்களில்
கசிந்ததைப் பார்த்தேன்
நானோ புதிர்கள் புரியாத குட்டிப் பெண்
தூண்டில்போட அழைத்துவந்தோம் அக்காவை
பாசி படிந்த குளக்கரையில் கால்களை விட்டு
நீரை ஆர்வமின்றி அலைபவளிடம் கேட்டேன்
இந்த குளித்திப் பூச்சிகள்
வாரிசையாக எங்கே செல்கின்றன
'கனவுகள் முடியும் இடத்திற்கு என்றான்'
கலைந்து ஒழுங்கில்லாமல் கிடந்த அவளது
நீண்ட கூந்தலை பின்னி முடித்தபொழுது
அக்கா என் மடியிலே நித்திரையாகியிருந்தாள்
அதன் பிறகு வேறொருபோதும்

பறவைகள் சிறகடித்துச் செல்லும்
சிரிப்பை அக்கா சிரிக்கவேயில்லை

பிச்சி

திருடனின் பார்வை

வீரனின் மிடுக்கு

உள் நுழைந்தது பாம்பு

உடல் வாசனை கமழும்

அறைக் கண்ணாடியில் பாம்பின் கோடுகள்

ஆதி மந்திரமாய் உறைகின்றன

கடல் திறக்கும் கள்ளச் சாவிகளென

பத்து விரல்கள்

நிலவு நனையும் உயரத்தில்

தெறிக்கின்றது மா கடல்

மரம் முழுக்க கனிகள் குலுங்கும்

உச்சாணிக் கொம்பில்

மயக்கி படமெடுத்தாடுகிறாய்

பாரம்பரியம் கொண்டாடும் பாணனின் இசை

புலன்களை ஸ்பரிசிக்கின்றது

புற்றிலிருந்து வெளியாகின்றேன்

காற்றின் அதிர்வுகளில்

பளிச்சிடுகிற மயக்க இழைகள்

விரிகின்றன ஒவ்வொன்றாய்

குளிர்ந்து, இறுகப்பற்றி

உதடுகள் தீட்டுகின்ற மாயத் திசையில்

பனிப்பறவைகளின் குலாவுகை

கனவின் கத்திகள் பாய்ந்த கவிதையை

ருசிக்கின்றோம் மிச்சம் வைக்காமல்

வானம் பூனைக்குட்டியாகி

கடலை நக்குகின்றது

அலறி (1976)

ஐயற்பெயர் அம்துல் லத்தீப் முஹம்மட் ரிபாஸ்

கிழக்கிலங்கையின் மருதமுனையைச் சேர்ந்தவர். 2006 இல் கிழக்கு மாகாணசபை விருதை கவிதைக்காகப் பெற்றவர். பூமிக்கடியில் வானம் (2005), பறவைபோல சிறகடிக்கும் கடல் (2006), எல்லாப் பூக்களும் உதிர்ந்து விடும் (2008) ஆகிய தொகுப்புகளும் இவற்றிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகளைத் தாங்கி மழையை மொழிதல் (2009) தொகுப்புமாக இதுவரை நான்கு கவிதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

மென்மையாக மிக நுண் தன்மையுடன் காலத்தின் சூலையும் குரூரத்தினையும் அலறியின் கவிதைகள் பேசுகின்றன. மனதை பேரதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கும் அதிர்ச்சிகளும் சூழலின் பேரழகம் அலறியின் கவிதைகளில் நிரம்பியிருக்கின்றன.

ஒருவன் கொல்லப்படும்போது

ஒருவன் கொல்லப்படும்போது
பெரிதாக என்ன நடக்கப் போகின்றது

குருதி பெருகி வடிந்து
பச்சை பசும் புல் தரை
செவ்வரத்தம் பூக்கள் போலாகப் போகின்றது

மலக் குழிக்குள் பதுங்கியிருக்கும்
ஈக்கள்
இரட்டைச் சிறகு முளைத்துப் பறந்து
மொய்க்கப் போகின்றன

இன்னும்
மல்லிகை மணம் கசியும் காற்று
பிணநெடி சுமந்து வீசப் போகின்றது
அழும் குரல்கள் கணப் பொழுதில்
ஓய்ந்துவிடப் போகின்றன

இவை தவிர
ஒருவன் கொல்லப்படும் போது
பெரிதாக என்ன நடக்கப் போகின்றது
இன்னுமொருவன் கொல்லப்படுவான்
என்பதைத் தவிர

முன்னொரு காலத்தில்
எனதுரில்
கட்டிடங்கள் கர்ப்பமாவதில்லை
பட்டியாய் பல்கிப் பெருகவில்லை
ஈன்று தள்ளியதெல்லாம்
மருதை
வாகை, வம்மி

மூன்று தசாப்தம் முடிவதற்குள்
கல், மண் கலவி உச்சத்தில்
பிறந்ததெல்லாம்
சுவர்கள்
கூரை உயர்ந்த வீடுகள்
கட்டிடக் காடுகள்.

வீடுகளில் முற்றமில்லை
முன்வாசலில்லை
கோடிப்பக்கம் கறிமுருங்கை
பூப்பதில்லை
காற்றள்ளிக் கொட்டும்
மாவில்லை, வேம்பில்லை
காகம் கரையக் கொப்பில்லை

வீடுகள் காய்ந்து
கிளைபரப்பி நெடிதுயர்கின்றன
தென்னை தோற்று
தலை சவட்டிக் குனிகிறது

இரட்டை மாடிகள்
வளர்ந்து
வளர்ந்து
வான்முகடு கிழியும் விரைவில்

முந்திரி விரும்பிய கிளிகள்
கொட்டைப் பாக்கான் குருவிகள்
வனாந்தரங்களுக்கு திசை பிரிந்து விட்டன

பட்டமரம் தேடிய மரங்கொத்தி
கருங்கல் தூண்களில்
அலகுடைக்கிறது

வாகை நான்கும்
வம்மி ஐந்தும்
கடைசி பூவையும் பிஞ்சையும் உதிர்த்து
ஒற்றையாய் நிற்கிறது
வேரில் துளிநீரும் காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது
மரங்கள் வற்றிய ஊரில்
நிழல் தேடி அலைகிறது சூரியன்

இனந்தெரியாத சடலங்கள்

கடலில் மிதக்கும் சடலங்கள்
யாருடையதென்று
யாருக்கும் தெரியாது
சடலங்கள் மிதந்து யாருடையதெனத் தெரியாமல்
கடலாயிற்று சடலங்கள்
யாருடையதெனத் தெரியாத சடலங்கள் மிதந்து
சடலமாயிற்று கடல்
கடைசியில்
யாருடைய சடலங்கள் கடலில் மிதக்கிறதென்று
சடலங்களுக்கு தெரியாதது போலவே
கடலில் மிதக்கும் சடலங்கள் யாருடையதென்று
கடலுக்கும் தெரியாது

1.

பறவைகளின் குரல் பற்றியதான
கவிதையினை எழுதிக் கொண்டிருந்த போது
ஜன்னலுக்குள்ளே
கீச்சிடும் சத்தம் கேட்டது
எட்டிப் பார்த்துத் தேடுகையில்
எழுதிய கவிதை பாடிக்கொண்டிருந்தது
பறவைகளை விட இனிமையாக

2.

பறவைகளின் இறகுகள் பற்றியதான
கவிதையினை எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது
ஜன்னலுக்கு வெளியே
சிறகடிக்கும் சத்தம் கேட்டது
எட்டிப்பார்த்துத் திரும்புகையில்
எழுதிய காகிதம் பறந்து கொண்டிருந்தது
பறவைகளை விட வேகமாக

அலைகள் ஆர்ப்பரித்தடங்கிய கடலோரம்
சடலங்களை கண்டோம்
கண்கள் அகல விரிந்தும்
கைகள் சூம்பியும்
காயங்கள் துப்பாக்கிபோல நீண்டும் இருந்தன

நுரைப்பூக்கள் நசுக்காமல்
அலையில் கயிறெறிந்து
மீனுக்காய் காத்திருந்தவர்கள்

கரிய கொடும் இரவில்
என்ன இரந்திருப்பார்கள்
ஒரு துண்டு நிலத்தை
அதிகாரத்தில் பங்கை
ஒரு நாளும் கேட்காதவர்கள்

அழுது வடித்த மழை
ஒடுங்கி நிற்கும் தென்னைகள்
சாட்சியாய்
உயிருக்காய் மண்டியிட்டு அழுதிருப்பார்கள்

ஓசைப்படாமல் சுட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள்
வெண்மணல் சிவந்து கறுத்திருந்தது
காற்று தலையடித்துப் பதறிட
சடலங்களை மீட்டு வந்தோம்

அலைக்கும் கரைக்கும் இடையில்
உயிரற்று கிடந்தது கடல்

காட்டில் அலைந்த குரங்குகள்
ஏதோவொரு திசையில்
ஏதோவொரு பிரதேசத்தில்
ஆடைகள் அணிந்த மனிதர்களைக் கண்டன
பலபல வண்ணங்களில்
பலபல கோலங்களில்
ஆடைகளைக் கண்டு
ஆசையும் வெட்கமும் கொண்டு
ஆடைகளைத் திருடி அவைகள் அணிந்தன
பின்
காட்டில் அலைந்து மனிதர்கள்
ஏதோவொரு திசையில்
ஏதோவொரு பிரதேசத்தில்
ஆடைகளை அணிந்த குரங்குகளைக் கண்டனர்
பலபல வண்ணங்களில்
பலபல கோலங்களில்
ஆடைகளைக் கண்டு
ஆசையும் வெட்கமும் கொண்டு
ஆடைகளைக் களைந்து
அவர்கள் அணிந்தனர்

உச்சி வெயிலின் அகோரம்
தாங்கமுடியாமல்
என்னுடனே அலைந்து கொண்டிருந்தது
நிழல்
மதியத்தில் முடிக்கும் வேலைகள்
தலைக்குமேலிருந்ததால்
ஒரிடமும் தரிக்காமல்; சுழன்று கொண்டிருந்தேன்
கூடவே நிழலும்
வேலைகள் முடித்து வீடடைந்து
கதவினை சாத்தியபோது
எங்கோ ஒரு மரத்தடிக்குச் சென்று
இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கிறது
நிழல்
மீண்டும் நான் வரும் வரைக்கும்

அவள் முழ்கிய இரவுக் கவிதை

இரவின் அகன்ற விழிகள்
விரிந்து
விரிந்து
அறை முழுவதும் நிறைந்திருக்கிறது
காரிருள்

இருளின் வெளிச்சத்தை
பேரிறைக்கும்

அவள் கண்களை,
அடர்ந்த கூந்தலை
மேனியின் கருமையை
அறையெங்கும் தேடுகின்றேன்.

இரவோடும்
இருளோடும்
அள்ளிச் சென்றுவிட்டாள்

அமாவாசை நாளொன்றில்
அவிழ்த்துக்கிடந்த கூந்தலிலிருந்து
உதிர்ந்த ஒற்றை முடி ஒளிர்ந்து
கைகளுக்குள் சிக்கிக் கொள்கிறது.

அதன் ஈரம் இன்னும் உலரவில்லை

அவள் நினைவின் சுடராய்
ஆயிரம் இரவுகளுக்கும்
இனி நீண்டிருக்கப்போவது
இக்கூந்தல் முடி மட்டும்,

கால்கள் காயப்பட்டு அலையடங்கி
ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன
நிலவு கரைந்து மிதந்த
பொன் மஞ்சள் ஆறுகள்

ஆறுகள் தம் வனப்பை
ஒளியை
நிறத்தை இழந்து நெடுநாட்களாகின்றன

ஆற்றின் கரையில் உதித்த நாகரிகம்
ஆற்றைப் பிளந்து மணல் அகழ்வது
தலையற்ற உடல்களை ஆற்றில் கரைப்பது
கண்டு
ஆறுகள் மனிதரை அஞ்சின

மரங்கள் ஆறுகளை அஞ்சி
கரையில் துளிர்க்கப் பயந்து
விலகிச் சென்று தூரத்தில் கிளை விரிக்கின்றன

மனிதக் கறைகளை சுழவி விட்டு
குளிக்கும் காலம் வேண்டிய பறவைகள்
ஆற்றைக் கழுவும் நீர் தேடி
எங்கெங்கோ பறக்கின்றன

அழுக்கு நீர் பருக விரும்பாத
மேகங்கள்
ஆழ்கடலை உறிஞ்சிக் குடித்து
வெப்பக் காட்டில் மழையாகின்றன

ஆம்பல் பூக்கள்
ஆற்றை விட்டும் காற்றில் படர்ந்து
கரையில் இறக்கின்றன

நேற்று நள்ளிரவு
நெருப்புக் கூட்டி போல விழுந்த
செல் அதிர்வில்
குலை நடுங்கி ஒடுங்கிய ஆறுகள்

மனிதச் சஞ்சாரமற்ற மறைவிடத்தில்
தப்பிச் சென்று ஒளிந்து கொள்வதற்கு
ஒற்றைக் காலில்
படகுசுளுக்காக காத்திருக்கின்றன.

முடிவடையும் சோகப் பாடலொன்றின் இறுதி அடி

நெடுநாட்களுக்குப் பின்னொரு இராக்காலம்
பேரலைகள் விழுங்கிய ஊர்க்கரையை
தனியே காணச் சென்றிருந்தேன்

முடிவற்ற துயரின் ஓவியங்களாக
எல்லாம் காட்சி தந்தன

உடைந்திருக்கும் வீடுகளில்
முற்றங்களில்
கரிய இருள் எழுந்து படர்ந்தது
குப்பி விளக்கொன்றை ஏற்றிடக்கூட
சுவர்களில்லை
ஆட்களில்லை

முறிந்திருக்கும் தென்னைகளின்
பனைகளின்
தெருக்களின்
மேலாக ஓசையற்ற காற்று தனித்தலைந்தது

இறக்கை தொலைந்த கடற்பட்சிகள்
திசை கெட்டு
கடலை ஒடுங்கிக் கடந்தன

முடிவடையும் சோகப் பாடலொன்றின்
இறுதி அடியாக
எல்லாம் இறந்து காட்சியளித்தன.

மங்கிக் குருடாகும் நிலவின் மஞ்சள் இருளில்
விபரிக்க முடியா வேதனை சுமந்து
வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன்
என்னையும் இழந்து.

பஹீமாஜஹான்

இலங்கையின் வடமேல் மாகாணம், மேல்சிபுர என்ற இடத்தைச் சேர்ந்த ஃபஹீமாஜஹான் கணிதபாட ஆசிரியராக கடமையாற்றுகிறார். தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து எழுதி வருகிற ஃபஹீமாஜஹான் ஒரு கடல் நீருற்றி, அபராதி முதலிய கவிதை தொகுப்புக்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். போரையும் அதன் விளைவுகளையும் சுற்றி சுற்றி வரும் பஹீமாஜஹான் கவிதைகள் கோரும் மனிதாபிமானத்திற்கான குரல் சோகம் உறைந்தது. இழப்புக்களையும் பிரிவுகளையும் எல்லா கவிதைகளும் பேசுகின்றன.

நட்சத்திரங்கள் பூத்த வானம் விரிந்திருந்தது!
எமக்குப் பின்னால்
பாதியாய் ஒளிர்ந்த நிலவு தொடர்ந்து வந்தது!
தூரத்து வயல் வெளியை மூடியிருந்தது
வெண்பனி
தென்னைகளில் மோதி குடியிருப்புகளை ஊடுருவி
எம் செவி வழி நுழைந்தது
வங்கக் கடலில் எழுகின்ற அலையோசை!
சந்தடி ஓய்ந்த தெரு வழியே
நீயும் நானும் விடுதிவரை நடந்தோம்!

இப்படியே
எத்தனையோ இரவுகளில்
விவாதிப்போம் நெடு நேரம்
முடிவில், எதிர்காலம் குறித்த அவநம்பிக்கைகளுடன்
பிரிந்து செல்வோம்!

பின் வந்த, பதற்றமான பொழுதொன்றில்
உன் விடுதலை வேட்கைக்குத் தடையாயிருந்த
அனைத்தையும் உதறி அடவி புகுந்தாய்!

பரணி...
உன் நினைவுகள் தேய்ந்து கொண்டிருந்த வேளை
மாரி கால அந்திப் பொழுதொன்றில்
நனைந்த சீருடைகளில் இருந்து நீர் சொட்டச் சொட்ட
மீளவும் நீ வந்தாய்!

அலையெழும்பும் கடல் பரப்பினில்
உனக்கான பணி முடிக்கவென விடைபெற்றுப் போனாய்:
வாழ்த்துச் சொல்ல வாயெழுவமில்லை!
ஆரத்தழுவிட நீ விரும்பவமில்லை!
வெளியே பெய்த மழை என் கன்னங்களில் வழிந்தோட...
மழைப் புகாரினூடே மறைந்து போனாய்!

திரைகடல் சென்ற திரவியமானாய்!
ஆழிப்பரப்பெங்கும் ஊழித்தீ எழுந்து தணிந்தது—நீ
திரும்பி வரவே இல்லை!

இன்று வீரர்கள் துயிலும் சமாதிகள் மீது
காலத்துயரின் பெரு மௌனம் கவிழ்ந்துள்ளது!
சமுத்திரத்தையே சமாதியாகக் கொண்டவனே!
இங்கு ஏதுமற்ற உன் கல்லறையில்
ஒரு கடல் நீருற்றி நிரப்பிடவே?

சூரியன் தனது வெக்கை மிகு கதிர்களால்
இலைகளை வீழ்த்திக் கொண்டிருந்த
மரமொன்றில் வந்தமர்ந்தது
பிரளயத்திலிருந்து தப்பித்து வந்த பறவை

கனிகளோ வித்துக்களோ இன்றி
ஒரு சத்திரம் போல
நின்றிருந்த மரத்திடம்
சின்னஞ்சிறு பறவைக்குக் கொடுத்திட
எதுவுமே இருக்கவில்லை

குருவி குந்தியிருந்த மரத்தின் கீழே
வீழ்ந்து கிடந்தது
இற்றுப் போன ஒரு நிழல்
தொலை தூர ஆற்றுப் படுகையில்
மறைந்து கொண்டிருந்தது கடைசிச் சூரியன்

அசைந்து வரும் கரிய யானைகளைப்
பார்த்தவாறு
கைவிடப்பட்ட தனது கூட்டை எண்ணிக்
கண்ணீர் உகுத்திடலாயிற்று

அடைகாத்த முட்டைகளைப்
பெருங்காற்றில் போட்டுடைத்த கரங்களில்
எல்லா அதிகாரங்களும் இருந்தது
“ஏன் செய்தாய்” எனக் கேட்க முடியாத
அடக்கு முறையில் காலம் சிக்கியிருந்தது

குருவியை உறங்க வைத்திட முடியாமல்
கிளைகளினூடே
பதுங்கிப் பதுங்கி அசைந்து கொண்டிருந்தது
இருண்ட இரவு

உள்ளேயொரு சூனியத்தை வைத்து
உயிர் வேலியொன்றைச் சுமந்தவாறு
முடிவற்ற இருளொன்றினூடாக
அந்தச் சிறு பறவை
பறந்து போயிற்று

இறுதி வாக்குமூலம்

அவனை உடனடியாக வந்து பார்த்திடுமாறு செய்தி கிடைத்தது:
பதற்றம் நிரம்பியவராய் மக்கள் ஆங்காங்கே குழுமி நின்று
அவன் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்ட செய்தியைக்
கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்!

மனிதர்கள் அழுக்கையும் நாற்றத்தையும் மாத்திரமே
விட்டுச் செல்லும் நகரமொன்றில் அந்த
வைத்தியசாலையிருந்தது!
தோளரசிச் செல்லும் வாகனங்களும் நச்சுப் புகை நாற்றமும்
சனக் கூட்டமும் நெரியும் சாலைகளைக் கடந்து செல்லும்
பயணமே ஒரு போர்க்களமாய் விரிந்தது!

விரைவாகச் சென்றடையக் கூடிய
எல்லாச் சந்துகள் கடந்தும் அவற்றின் அகப காட்சிகள் கடந்தும்
வைத்தியசாலைக்குள் நுழைந்தேன்
நுழைவாயில் வரை உள்ளிருக்கும் வீச்சம் பரவி
ஆன்மாவைப் பிராண்டியது
காற்றுமற்ற இடங்களில்
ஈரலிப்பையும் அழுக்கையும் நாற்றத்தையும்
நரக வதைகளாகச் சகித்திருந்தனர் நோயாளிகள்!

சகித்திட முடியாத இடமொன்றை
அவளுக்குக் கொடுத்திருக்கக் கூடாதென்ற
நெஞ்சுருகும் பிரார்த்தனையைக் கேட்டுக் கேட்டு
இருண்ட விறாந்தை வளைவுகள் தாண்டித் தேடியழைந்தேன்.

சற்றே தூய்மையான அறையொன்றைக் கடந்த வேளை,
கறுப்பு அங்கியணிந்திருந்த பெண்ணின் அசைவு தெரிந்தது
அடையாளம் கண்டு கொண்டோம்!

உடலெங்கும் இணைக்கப் பட்டிருந்த குழாய்களுடன்
எழ முயன்றவளைத் தடுத்த போதும்
அனைத்தும் கழன்று விழ
பிறிட்டமும் விம்மலுடன் எழுந்து எனைத் தழுவினாள்!

—உனைச் சிதைத்தவர் யார்? ஆமினாவும் ஆயிஷாவும் எங்கே?—
எனது கேள்விகளுக்கு
ஒவ்வொரு வார்த்தையாக உயிர்கூட்டி உச்சரித்தாள்
—துப்பாக்கிகளை நீட்டியவாறு குதித்திறங்கிய அவர்களது
வாகனத்தில் சின்னமிருந்தது.
ஆமினாவும் ஆயிஷாவும் துடிதுடித்து வீழ்ந்தனர்.
எனைச் சித்திரவதைப் படுத்திடவென்றே
அனேக ரவைகளைப் பாய்ச்சினர் உடலில்
அவர்களின் கேள்விகளுக்கு என்னிடம் பதிலில்லை—
எனைச் சல்லடையாக்கிச் சத்தியத்தின் குரலைச்
சாத்தான்களால் பறித்தெடுக்க முடியாது—
சொற்களுக்கு உயிர் கூட்டி முடித்தாள்.

எனைப் பற்றியிருந்த பிடி தளர்ந்தது
அவள் வசமிருந்த இறுதி வாக்குமூலமும் அழிந்தது!

அந்தக் கனவையும் அதிகாலைத் துயிலையும் உதறி எழுந்தேன்!
மக்கள் சூழ்ந்து நின்றிட அவளை மருத்துவ மனைக்குத்
தூக்கிச் செல்வதை அல் ஜஸீரா காட்டியது!

இறுதி வாக்குமூலத்தை அறிந்திருந்த உலகம்
கொலைகாரர்கள் பெற்றுக் கொண்ட பாராட்டுதல்களையும்
பார்த்திருந்தது
ஏமாற்றப் பட்டோம் அம்முன்று ஆன்மாக்களும் நானும்!

பாதங்களில் இடறும் முற்றவெளி

இருள் செறிந்த இராப் பொழுதில்
ஒளியைத் தேடித் தவித்திருந்ததென் தெரு வழியே
இனிய குரலெடுத்துப் பாடிச் சென்றாய்
வி வருடத் தை மாத இருபத்தோராம் நாளில்

வாசல் திறந்தேன்
நீ போனதற்கான தடயங்களின்றி
இருள் நிறைந்த பெருவெளி என் கண்களில் மோதியது
மின்மினிகளும் தூரத்து வானின் நட்சத்திரங்களுமின்றிக்
கால்களில் இடறுண்டது என் முற்றவெளி

உனது பயணத்தின் குறியீடாகப்
பாடிச் சென்ற பாடல்
சோகத்தில் துடிதுடித்த ஏதோவொன்றை
இடிந்து தகர்ந்த நகரின் சிதைவுகள் மீதும்
குட்டிச் சுவர்களாய் எஞ்சியிருந்த குடிமனைகள் மீதும்
சனங்கள் எழுந்து சென்ற பூர்விகத் தளங்கள் மீதும்
பல்லாயிரம் இளைஞர்களின் புதை குழிகள் மீதும் தடவிற்று

நிலவையழைத்து
ஒளிச் சுடரொன்றினை அழைத்துத்
தனித்த பயணத்திற்கொரு
வழித்துணையை அழைத்து எழுந்த உன் குரல்
அன்றைய இரவு நீளவும் எதிரொலித்தது

உன் குரலினைப் பின் தொடர்ந்து
வெகு தூரம் வந்தேன் நான்
நடந்த கால்களின் கீழே கண்ணீர் நழுவி ஓடியது
சிரித்த ஒலிகளை ஊடுருவி நிலவின் தண்ணொளி படிந்தது
மரங்களின் பழுத்த இலைகளை உதிர்த்தவாறு
எங்கிருந்தோ வந்த காற்று
யாரோ ஏற்றி வைத்த எண்ணற்ற தீபங்களை
எதுவும் செய்யாமல் போயிற்று
இரவின் வானத்தின் கீழே

எனை மோதி வீழ்த்தக் காத்திருந்தது
என் முற்றவெளி

முகவரியற்ற நெருப்பு நிலவுக்கு

எங்கும் வியாபித்து அரசாட்சி செய்தது இருள்
அடர்ந்து செறிந்த இருளினூடு சிள்ளுகளும் தவளைகளும்
தமதிருப்பைச் சொல்லித் தயங்கித் தயங்கி ஒலித்தன

மயான அமைதி பூண்ட சூழலைத் தகர்த்தவாறு
வீதியில் ஓடும் காலடிச் சத்தம்—அச்சத்தினூடு
என் கேட்டல் எல்லையினுள் வளர்ந்து தேய்கிறது
பின் தொடரும் அதிர்ந்து செல்லும் வண்டியில்
அவர்கள் வலம் வருகிறார்கள் போலும்
ஒடிய அந்தப் பாதங்கள் எந்தச் சந்து தேடி ஒளிந்தனவோ?
உருத்தெரியா அந்தக் காலடிகளுக்காக உள்ளம் துடித்தழுதுது

அச்சம் கலந்து பிசைந்து விழுங்கிய உணவும்
பீதியுடன் தொண்டைக் குழிக்குள் இறங்கிய நீரும்
பிசாசுகளை எண்ணிப் பயந்ததில் தீய்ந்து விட்டன
அந்த வேளைதனில் உனை ஏன் நினைத்தேன் என்று
தெரியவில்லை

அன்று மழை ஓய்ந்த அந்திப் பொழுதில்
அவர்கள் வந்து போயிருக்க வேண்டும்
எமது கல்லூரி முற்றவெளியெங்கும் வரிசை பிசகாத
சப்பாத்துக் கால்களின் சுவடுகள் எஞ்சியிருந்தன.
இரத்தக் கறைதோய்ந்த மண்டபத்து மூலையறைச் சுவர் மீது
புதிய தடயங்களை கண்ணிரண்டும்
பயத்துடனே தேடி நடுநடுங்கின.
என் விழிகளுக்குள் வெளவால்கள் சடசடத்துப் பறந்தன

ஆதிரை
கடைசியாக நீ கல்லூரி வந்ததினம்
அதுவென்றுதான் நினைக்கிறேன்
அன்று சிரித்திடவே இல்லை நீ
சிந்தனை வயப் பட்ட முகத்துடன்
கல்லூரி வளவெங்கும் அலைந்து திரிந்தாய்

பின்னர் நான் பார்க்க நேர்ந்த போராளிகளின்
படங்களிலெல்லாம்
உன் முகத்தைத் தேடித் தோற்றேன்
இறுகிய முகக் கோலத்தை எப்படிப் பொறுத்தினாயோ?
நெஞ்சிலும் முதுகிலும் ஏதேதோ நிரப்பிய பைகளுடன்

சுடுகலன் ஏந்திய சிலை முகத்தைக் கற்பனை செய்து
பெருமூச்செறிந்தேன் நீ இனி வரப் போவதில்லை

துப்பாக்கி வரைந்த உன் இரசாயனவியல் குறிப்பேட்டைப்
பத்திரப் படுத்திவைத்துள்ளேன்.
பாடத்தைவிட்டு உன் கவனம் திசைமாறிய தருணங்களில்
ஓரங்களில் நீ எழுதியுள்ள வாசகங்கள்
விட்டு விடுதலையாகும் உன் சுதந்திரக் கனவைச் சொல்கின்றன

உன் நகர்வுகளை மோப்பம் பிடிக்கும்
அறிமுகமற்ற சப்பாத்துக் கால்கள்
சனியன்களால் ஆட்டுவிக்கப்படும் நாளைகளிலும்
எமது வாழிடங்களில் பதிந்து செல்லலாம்
நீ கவனமாயிருந்து இலட்சியத்தை வெற்றிகொள்

உங்கள் மொழியும் எங்கள் வாழ்வும் வேறாக்கப்பட்ட பின்

அந்த வயல் வெளி மீது வாழ்வும் மொழியும்
வேறுபிரிக்கப் பட்டது
வானமும் திசைகளும் விக்கித்து நின்றிட ,
விதியெழுதப் பட்டது!

ஊரெங்கிலும் அச்சம் விதைக்கப் பட்டிருந்த
இரவுப் பொழுதும்
வைத்தியசாலையும் மருந்து வாதையும்எனது
நினைவை விட்டு
இன்னும் நீங்குவதாயில்லை!
மருத்துவ மனையின் விசாலமான முற்றவெளியெங்கும்
மின் விளக்குகளின் ஒளிக்கற்றைகள் பரவியிருந்தன.
கடலோர மணலும் காய்ந்த புற்களும்
கால்களின் சீழே சரசரத்தன
ஆங்காங்கே ஆண்கள் பதற்றத்துடன் நின்றிருக்க....
இவைதவிரந்த காற்று வெளியெங்கும் சோகத்துடன் அமைதி
குடியிருந்தது!

தமது பண்பாட்டுச் சுமைகளைச் சூடிநின்ற பெண்கள்
நோயாளர் அறைகளெங்கிலும் நடமாடித் திரிந்தனர்
குசுகுசத்துக் கதைக்கையில் அவர்தம் முக்காடுகளின் சரிவில்
நகைகள் மின்னின.
தற்காலிகச் சவச்சாலையாக மாறிப் போன இடத்தில்—
அவை
வெண்ணிறப் போர்வைகளால் மூடி வைக்கப் பட்டிருந்தன:
கண்ணீர் வற்றிப் போன உறவுகள் வெளியே
காத்திருக்கக் கூடும்!
தாய், பிள்ளை, மனைவியென்ற பாசங்கள் வீடுகளில்
துடித்திருக்கக் கூடுமங்கே!

இன்று போல் எமது பெண்கள் அல்லாடி
வாழ்ந்திடவில்லையன்று
வயோதிகப் பெற்றோர் தமது புதல்வர்களுக்காக அழுது
புலம்பவுமில்லை:
அனாதைகளான சிறுவர்கள் வீதிகளில் அலைந்து
திரிந்திடவுமில்லையன்று ...!

மாலைப் பொன்னொளி கவியெழுத வரும்
 அழகிய வயல் வெளியைச்
 சனியன்கள் தம் துயரப் போர்வை கொண்டு மூடின!
 மரணப் பீதியுடனான ஓலம் திசைகளை உலுப்பிற்று:
 வயல் வெளி கடந்து அவ்வதிர்வு
 நீலம் பூத்த மலைகளையும் அடிவானையும்
 நீண்டு தொட்டது!

அறுவடைக்குச் சென்ற அப்பாவிகள் அறுவடை
 செய்யப் பட்டனர்
 பின் உழவு இயந்திரப் பெட்டிகளில்
 நெல் மூடைகளுக்குப் பதிலாகத்
 துண்டாடப் பட்ட சடலங்கள் எடுத்துவரப்பட்ட
 போது எல்லாம் தடுமாறி நின்றன!
 இவ்வாறு வன்மமும் வெறுப்பும் வாரியிறைக்கப் பட்ட
 வரலாற்றுக் காயம் நிகழ்ந்தது!
 எல்லாவற்றையும் வீழ்த்திச் சிதைத்து
 அள்ளிப் போனது பிரளயத்தின் பெருங் காற்று!

தீ மூட்டப் பட்ட
வனத்தைவிட்டுத்
தப்பித்துப் பறக்கிறது
பறவை

சிங்கத்தோடு நரிகளும்
புலியோடு ஓநாய்களும்
அணிதிரண்ட அடவியில்
அபயம் தேடியலைகிறது
மான் குட்டி

வற்றிய குளத்தில்
வந்திறங்கிய கொக்குகள்
நீர் ததும்பும் நதிகளில்
சேர்ப்பிக்கும் கதைகள் பேசி
மீன்களைக் காவிப்
பறக்கின்றன மலையுச்சிக்கு

தேனீக்களை விரட்டியடித்துத்
தேன் சொட்டும் வதையை
அபகரித்துக் கொண்டது
கரடி

அடவியெங்கும்
அதிர்ந்து ஒலிக்கிறது
என் தேசத்து
மானாடத்தின் பேரவலம்

ஒரு மயானமும் காவல்தேவதைகளும்

சுழலுமிச் சோகச் சூழலிடை
உனக்கென எதையெழுத?
ஆடிப்பாடிப் பின் அவலம் சுமந்து நீங்கிய
சோலைவனத்தைத் தீயின் நாவுகள் தின்று தீர்த்தன
நெற்கதிர்கள் நிரம்பிச் சலசலத்த வயல்வெளிகளை
இரும்புச் சக்கரங்கள் ஊடுருவித் தகர்த்தன
எஞ்சிய எமது பள்ளிவாயில்களும் அசுத்தமாக்கப்பட்டன

மண்ணை மீட்டெடுக்கும்
போராட்டத்தில் மனிதர்கள் வீழ்ந்தழிந்திட
பேய்கள் உலவிடும் பூமி மாத்திரம்
தரிசு தட்டிக் கிடக்கிறது
இரத்தம் உறிஞ்சிய மண்ணில்
எத்தகைய வசந்தம் துளிர்ந்திடுமினி?

யாருமற்ற பாழடைந்த நகரத்தின் இடிபாடுகளினூடு
சூரியன் தயங்கித்தயங்கித் தலைநீட்டும்
போர் தின்ற பூமியில் வீழ்ந்திடும் கிரணங்கள்
ஒரு தலைமுறையின் தலைவிதியை ஊமையாய்ப் படிக்கும்
அந்திப்பொழுதில் பயமும் பீதியும்
தொண்டைக்குழியை நெரித்திடப்
பூதங்களின் காலடியோசை கேட்டுச்
சூரியன் நடுநடுங்கி மறையும்

தளைகளை வெட்டியெறிந்திடப் புறப்பட்ட
விடுதலைப்பிரவாகம் உனை வீடு துறக்கவைத்து
நீ வாழ்ந்த தேசம் இன்றுனை
எந்தப் பாடலைக் கொண்டும்
வரவேற்கும் நிலையிலில்லை

நானும் நீயுமன்றி
இந்தப் பரம்பரையே தோள்களில் சுமையழுந்திடத்
திசைக்கொவ்வொன்றாய்ச் சிதறுண்டு போனது
கல்வியும் உழைப்பும் கனவுகளை மெய்ப்பித்திட
ஆனந்தம் பூரித்த நாட்கள் இனியில்லை
பாழடைந்த படகுத்துறைகள்
காட்டார்ந்த பயிர்நிலங்கள்
தலை கருகிய கற்பகதருக்கள்

தரைமட்டமாகிப் போன எங்கள் குடிமனைகள்
எல்லாம்
பேய்கள் சன்னதம் கொண்டாடிய கதையினைச் சொல்லும்

அவசரப்பட்டு நீ
ஊரைக் காணும் ஆவலிலிங்கு வந்துவிடாதே
வதைத்து எரியூட்டப்பட்ட சோலைநிலத்தினூடு
அணிவகுத்துச் செல்லும் காவல்தேவதைகள்
அமைதியைப் பேணுகின்றன
அந்த ஏகாந்தம் குடியிருக்கும் மயானத்தைக் காண
உனக்கென்ன ஆவல்? வந்துவிடாதே

என்ன சொல்கிறாய்?

எமது முற்றவெளி மீது

யுத்தத்தின் கரு நிழல்கள் நெளிந்து

வரத் தொடங்கிய வேளை

எமது வாழ்வின் துயர் மிகு அத்தியாயம் எழுதப் படலாயிற்று!

திடீரென ஊரின் எல்லை கடந்து—நீ

தொலை தூரமேகியதன் பின் வந்த நாட்களில்

இருளடர்ந்த இரவுகள் யாவிலும்

எமது வாழிடமெங்கும் உனைத்தேடி

ஏமாந்து திரும்பினார்கள்!

அதன் பின் நிகழ்ந்த பிரளயப் பொழுதில்

எங்கள் குடிமனைகளுக்கு மேலாகப் பறந்த

இயந்திரப் பிசாசுகள்

அதிரும் ஓசையுடன் அச்சத்தைப் பொழிந்தன.

மரக்கிளைகள் சுழன்று அசைந்ததில்

சிதறுண்டு பறந்த பறவைக் கூட்டங்களோடு

எமதினிய இளைஞர்களும் காணாமற் போயினர்.

துன்பம் பல சுமந்து

முன்னோர்கள் தேடி வைத்தவையாவும்

எம்மிடமிருந்து பறிக்கப் பட்டு நாசமாக்கப் பட்டன.

ஆனந்த அலை பாய்ந்த இல்லங்களுக்குள்ளிருந்து

எமது பெண்களின்

அவலக் குரல்கள் எழுந்தன.

எங்கள் குழந்தைகளைக் காத்திட

எந்தத் தேவதைகளும் வரவேயில்லை.

எங்கோ தூரத்தில் துப்பாக்கிகள் வெடிக்கின்றன.

ஈனக்குரலெடுத்துக் கதறும் ஓசை காற்றிலேறி வருகிறது.

தினந்தோரும் சாவு எமது வாசல் வந்து

திரும்பிய தடயங்களைக் காண்கிறோம்

எப்போதும் கதவு தட்டப் படலாம்!

நீ தேடியழைந்த எதுவுமுனக்கு ஈடேற்றம் தரவில்லை.

தோற்றுப் போன அரசியலின் பின்னர்

அமைதியைத் தேடித் தூரத்தேசம் ஒன்றில்

அடைக்கலம் புகுந்தாய்

மனச்சுமைகள் அனைத்தையும் மௌனமாக
அஞ்ஞாத வாசத்திற் கரைத்தாய்

ஐரோப்பாவில் எங்கோ அடர்ந்த மூங்கிற் காட்டினிடையே
இராணுவ வீரர்களுக்கு மத்தியில் இருந்து
தொழுகைத் தழும்பேறிய நெற்றியுடன்
நீ எடுத்தனுப்பியிருந்த நிழற்படம்
சொல்லாத சேதிகள் பலவற்றை எனக்குச் சொன்னது
அதில் ஆனந்த மின்னல் பளிச்சிடும் உன்முகம்
எத்துணை அழகாக உள்ளது.

அன்பானவனே!

எந்த விடிவுமற்ற தேசத்தின் தலைவிதியை நொந்த வண்ணம்
இங்கு எனது இருப்புப் பற்றியும் நம்பிக்கைகள் பற்றியும்
ஓயாது விமர்சிக்கின்றாய்!
தினமும் வாழ்வு சூனியத்தில் விடிந்திட....
உயிர்கள் எந்தப் பெறுமதியுமற்று அழிந்திட
யாருக்கும் யாருமற்ற சாபம் பிடித்த வாழ்வைச்
சுபித்தவளாக நான் வாழ்ந்த போதும்
எனது தேசம் எனக்கு வேண்டும்!
நீ என்ன சொல்கிறாய்?

வெறியேறிய நீசன்
அபராதி நீ

உனது சாக்கடைகளில் வளரும்
பன்றிகள் கூட்டத்தை
ஊடகப் பண்ணையொன்றில்
உள் நுழைய விட்டாய்
'மகாராஜாவின்' கழுத்தை நெரித்த
கைகளின் விறைப்புத் தணிய முன்பே
'லசன்த்'வின் குருதியில்
இன்னுயிரை ஓடவிட்டு
அந்தப் பகற்பொழுதைப்
பதைபதைத்திட விட்டிருந்தாய்

வெறியேறிய நீசனன்றி
வேறென்ன பெயர் உனக்கு?

சொர்க்கத் தீவின் அற்புதக் கிரீடம்
அதிஷ்டம் தவறி உனது
தலையில் வீழ்ந்த கணம்
அனைத்தையும் இடம்மாற்றி இருத்தியது
மனிதாபிமானத்தைப் புதை குழியிலும்
காட்டுமிராண்டியைச் சிம்மாசனத்திலுமாக

காஸாவுக்குக் கருணைமனு எழுதும் நீ
வன்னிக்குள் ஏவிவிட்ட 'காவல்' தெய்வங்கள்'
சிதறிக் கிடக்கும் உடலங்களின் மீதும்
சின்னாபின்னமான குழந்தைகளின் வாழ்வுமீதும்
ஏறிநடப்பதைப் பார்த்தவாறு
தினந்தோறும் உன்மத்தம் கொள்கிறாய்

இரத்தமும் சதையும் தின்றவாறு
மக்கள் கைவிட்டுச் சென்ற ஊர்கள்தோறும்
நாவைத் தொங்கவிட்டபடி அலைகிறது
நீ கட்டவிழ்த்து விட்ட பேரவலம்

கொடூர்ச் சாவுகளைக்
கண்டு கண்டு அதிர்ந்த மண்

பலி கொள்ளும் கண்களுடன்
உனையே பார்த்திருக்கிறது

உனது அரசியல்
சகித்திட முடியாத துர்வாயையுடன்
வீதிக்கு வந்துள்ளது
சுபீட்சம் மிகுந்த தேசத்தின் ஆன்மா
கைவிடப் பட்ட களர் நிலமொன்றில்
புதையுண்டு அழுகிறது
புதிய கவிதைகள்

சித்தாந்தன் (1977)

ஓயற்பெயர் சபாபதி உதயணன்

ஈழத்தின் வடக்கில் யாழ்ப்பாணம் கோண்டாவிலைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட சித்தாந்தன் 90களின் பிற்பகுதியிலிருந்து எழுதிவருகிறார். ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் இவர் 'காலத்தின் புன்னகை'(2000) என்ற கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டிருக்கிறார். கவிதைகள் மற்றும் விமர்சனங்களையும் எழுதும் இவர் 'தருணம்' (<http://tarunam.blogspot.com/>) என்ற வலைப்பதவிலிலும் எழுதிவருகிறார்.

மூடுண்ட நகரத்தின் சூழலையும் வாழ்வின் தனிப்பையும் பேசும் சித்தாந்தன் கவிதைகள் இராணுவ மயமும் தோல்வியும் சூழ்ந்த இருளைக் குறித்தே அதிகம் பேசுகின்றன. அதிகாரங்களால் வதையும் மனமாக வெளிப்பட்டுக் கிடக்கின்றன சித்தாந்தன் கவிதைகள்.

மகா ஜனங்களின் அழகைஅல்லது அரசர்களின் காலம்

மகா ஜனங்கள் அழுதார்கள்
அரசனின்
தூசி படர்ந்த சப்பாத்துக்களின் கீழே
ஆயிரமாயிரம் கபாலங்கள்

அனோஜ்
எனது அழகிய சின்னஞ்சிறு நண்பியே
வெண்கொற்றக்குடை
சிம்மாசனம்
ஆயுதங்கள்
படைவீரர்கள் என எல்லாமே அரசர்களுடையன
எனக்கென்றோ
உனக்கென்றோ எதுவுமேயில்லை

அரசர்கள் வருவார்கள் போவார்கள்
ஒரு அரசன் விட்ட இடத்திலிருந்து
மற்ற அரசன் தொடங்குவான்

இது அரசர்களின் காலம்
மகா ஜனங்களின் கண்ணீர் எவர்க்கு வேண்டும்

அனோஜ்
கனவுகளின் வர்ணங்களால் வாழ்க்கையை வரையாதே
நம்பிக்கையினங்களால் நிறைகிறது நமது காலம்
நம்பிக்கை தரக்கூடிய
எந்த வார்த்தையும் என்னிடமில்லை

உனது தூக்கங்களில்
துவக்கு மனிதர்கள் வந்து
அச்சமுட்டுவதாய் அழுகிறாய்

இவை
யுத்தத்தினுடைய நாட்கள்
நாட்களை மகாஜனங்கள்
யுத்தத்திற்கு பரிசளித்திருக்கிறார்கள்
நீ
தெளிவாக இருந்தால் போதும்
எல்லாமே அரசர்களுடையன

உனக்கும் எனக்கும் மரநிழல்கள் போதும்
நிலவின் ஒளிபோதும்
நாம் புலம்பித்திரிய வேண்டாம்

இன்னும் நான் நம்புகிறேன்
எங்களது கண்ணீர் மிகவும் வலிமையானது

அரசர்களுக்கு துப்பாக்கிகளைப்பற்றியும்
பீரங்கிகளைப்பற்றியுமே அதிகமாகத் தெரியும்
மகாஜனங்களின் அழகையையோ
துயரம் முற்றிய முகங்களையோ
அவர்கள் அறிந்ததில்லை

நீ இடப்பெயர்வுகளில் தவறிய
பொம்மைகளுக்காக அழுதாய்
அவை உனது பொம்மைகள்
நீ யாருமற்ற பொழுதுகளில்
அவற்றுடன் பேசியிருக்கலாம்
அவற்றிற்கு கற்பித்திருக்கலாம்

நான் அவற்றை பொம்மைகளென்பது
உனக்கு எரிச்சலூட்டும்
அனோஜ்
நான் அறிவேன்
இவை உனது நண்பர்களாயிருந்தன
நீ எனக்கிருப்பது போலவே

நாம் கலங்கத்தேவையில்லை

யுத்தம் எமக்கு பழக்கப்பட்டதாயிற்று
கண்ணீர்
குருதி
துயரம்
மகாஜனங்களின் மொழிகளாகிவிட்டன
சமாதானம் பற்றியெல்லாம்
தெருக்களில் பேச்செழுகிறது
நான் சமாதானம் பற்றியறியேன்

அது ஒரு கனியா
அது ஒரு மலரா
அது ஒரு பறவையா

அது ஒரு நட்சத்திரமா
யாரிடம் கேட்டறிய முடியும்
இல்லை
வெறும் வார்த்தை மட்டுந்தானா

மகா ஜனங்கள்
வார்த்தைகளை நம்பிப்பழகிவிட்டார்கள்

தெருக்களில் அலைகின்றன
எல்லா நாட்களிலும்
நம்பிக்கையூட்டலுக்குரிய வார்த்தைகள்

அனோஜ்
வார்த்தைகளை நம்பாதே

கடவுளர்களின் நகரங்களில் வாழுதல்

எல்லாப்பாதைகளும் திருப்பங்களில் முடிகின்றன
ஒப்பாரிகளும் விசம்பல்களும்
ஓலங்களினாலுமான நகரத்தில்
வெறும் பிரார்த்தனைகளுடன் வாழுகின்றோம்

எல்லாப் பிரார்த்தனைகளும் கடவுளருக்கானதில்லை
எல்லாக்கடவுள்களும் சனங்களுக்கானவையுமல்ல
இருந்தபோதும்
பிரார்த்தனைகளால் நிறைகிறது நகரம்
கடவுள்கள்
மகா காலங்களினது அற்பத்தனங்களிலிருந்து
வந்துவிடுகின்றனர் நகரங்களுக்கு

மதுவருந்திப் போதையில் மிதக்கும் கடவுள்கள்
கொலைகளின் சாகசங்களைப் பேசும் கடவுள்கள்
சித்திரைவதைக் கூடங்களில்
குதவழி முட்கம்பி சொருகும் கடவுள்கள்
தெருக்களில்
உடைகளைந்து வெடிகுண்டு தேடும் கடவுள்கள்

அடையாள அட்டைகளைத் தொலைத்தவனின் மனமும்
மறந்துபோய் வீட்டில் விட்டு வந்தவனின் மனமும்
தெருக்களில் கதுலுகின்றன

கடவுளரின் அற்பத்தனங்களுக்கிடையில்
வெறும் பிரார்த்தனைகளுடன் இரவுகளை உறங்குகிறோம்
பகல்களை ஓட்டுகிறோம்

கடவுளர் அலையும் காலத்தில்
இரவில் புணர்ச்சிக்கலையும் நாய்களினது
காலடி ஓசைகளும் கடவுளர்களுடையவைதான்

ஒப்பாரிகளும் விசம்பல்களும்
ஓலங்களினாலுமான நகரத்தில்
சனங்களின் பிரார்த்தனை
தெருவில் கடப்பட்டு இறந்தவனின்
இறுதி மன்றாடலாயும் கதறலாயும்;
நிர்க்கதியாய் அலைகிறது

பசியோடிருப்பவனின் அழைப்பு

மலைகளைப் பகிர்ந்துண்ண
அழைத்தாய்
ஆயிரமாயிரம் வெள்ளிகளைச் சூடிய வானம்
கடல் அலைகளில் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தது
மீண்டும் மீண்டும் அழைத்தாய்
காற்று மர இலைகளில் ஒளித்துக்கிடந்தது
இரவு பனித்துளியாய்
புல்நுனிகளில் தேங்கி வழிந்தது
முதலில்
மலைகளை உண்ணும் நுட்பங்களைப் போதித்தாய்
பிறகு
மலைகளின் சுவை பற்றிய பாடல்களை
இசைத்துக் காட்டினாய்
மழைப் பொழிவுகளுக்குள்
மலைகள் வளரும் அதிசயங்களை
வசியச் சொற்களில் சொன்னாய்
மலைகள் தீர்ந்து போகும் ஒருநாள் வருமெனில்
அப்போது
மலைகளைத் தின்று மலைகளாகிய நாம்
நம்மையே பகிர்ந்துண்டு
பசியாறலாம் என்றாய்

முண்ட நகரத்தில் வாழ்பவனின் நாட்குறிப்பு

அ.

தெருமரங்கள்

சவத்துணி போர்த்தியுள்ளன

இரவுகள்

நாய்களின் குரல்வழி அவலமுறுகின்றன

வெளிநிப்போன வானத்தினடியிலிருந்து

நாங்கள் கவிதைகளைப் பற்றிப் பேசினோம்

ஒளிரும் சொற்களால்

குழந்தமையை நினைவு கூர்ந்தோம்

நட்பின் கதைகளை வரித்து வைத்தோம்

அவற்றில்

அச்சமுற என்ன இருக்கிறது

ஆ.

வெளிவர முடியாப்பாதைகளில்

கனவுகள் குலைந்த விம்மலின் குரலை

பெருமூச்சுக்களால் எழுதவேண்டியிருக்கிறது

நம் சந்திப்புக்கான சந்தர்ப்பங்களை

தெருக்கள் அடைத்துள்ளன

வீட்டின் கதவையும் பூட்டி விட்டேன்

அதன் முன்னிருந்த குழந்தையின்

பாதணிகளைக்கூட ஒளித்துவைத்துவிட்டேன்

இ.

இன்றைய மாலை சந்தித்தோம்

கவிதைகளைப் பற்றிப் பேசினோம்

மறுக்கப்பட்ட சொற்களின் வலியாய்

இதயத்தில் வெம்மை தகிப்பதாய்ச் சொன்னேன்

நீ பேசமுடியா ஒரு நூறு சொற்களை

என்முன் பரத்தினாய்

எல்லாம் எனது சொற்களாகவுமிருந்தன

ஈ.

சட்டத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது இரவு
வாகனங்களின் இரைச்சல்
கனவுகளில் எதிரொலிக்கிறது
கபாலத்தில் உதிரத்தின் நெடி தெறிக்கிறது

இந்த இரவை எப்படித் தாண்டப் போகிறேன்
ஆசுவாசப்படுத்த எவருமில்லை
படப்படப்புடன் விழிக்கும் மனைவியை அணைக்கிறேன்
ஓலங்கள் பின் தொடர
தெருவைக் கடக்கும் வாகனத்தின்
நிறங்குறித்து அச்சமில்லை
அதில் திரிபவர்கள் பற்றிய பயமே நிறைந்திருக்கிறது

உ.

துயில் உரிக்கப்பட்ட எனது கண்களில் வழிவது பயமா
ஆற்றாமையின் வலியா
கையாலாகாத்தனத்தின் கண்ணீரா
புரியாமை என்னைச் சிலுவையில் அறைந்திருக்கிறது
காற்றில் பரவும் செய்திகள்
உருச்சிதைக்கப்பட்ட
கழுத்து வெட்டப்பட்ட மரணங்கள் பற்றியன
தாய்மையின் கண்ணீரின் வலியுணராதவர்கள்
மரணங்களை நிகழ்த்துகிறார்கள்
மரணத்தின் குறிப்பேடுகளுள் ஓலமாய் கசிகிறது குருதி
எத்தனை தடவைகள்தான்
இறந்திறந்து வாழ்வது

உள.

மாலைகள் ஏன் இரவுகளாகின்றன
சந்தடியில்லாத் தெருவின்
தனித்த பயணியாகத் திரும்புகிறேன்
பேய்விழி மனிதர்களின் பார்வைகளுக்கு
என் முகத்தை அப்பாவித்தனமாக்குகிறேன்
முதுகை வளைத்து முதிர்ந்த பாவனை செய்கிறேன்
இடையில் வாகனங்கள் ஏதும்
வரவேண்டாமென கடவுளிடம் பிரார்த்திக்கிறேன்

புறப்படும் போது மனைவியிடம் சொன்னேன்
என் பயணத்தையோ வீடு திரும்புதலையோ
இப்போது தீர்மானிப்பது நானில்லை என

எ.

காத்திருப்பின் கணங்கள் நீண்டு
பாதங்களுக்கிடையில் நீரோடைகளாகின்றன

மறுக்கப்பட்ட உணவுப்பண்டங்களுக்காகப்
பிணத்தில் மொய்க்கும் ஈக்களாக மனிதர்கள்
கால்கள் கடுக்கின்றது
சோர்வுற்றுத் திரும்பிவிடலாம்
பின் பசித்த வயிறுகளை எதைக் கொண்டு நிரப்புவது
குழந்தையின் குழல் மொழியை எப்படிக்கேட்பது

சற்றும் இளைப்பாற விடாமல் துரத்துகின்றன
பசித்த வயிறுகள்
உயிரை தின்பவனிடம்
உணவுக்காக மண்டியிடும் வேதனை

ஏ.

உன் தோள் மீறிய மகன் குறித்து நீயும்
இன்னும் தவளத்தொடங்காத
குழந்தை பற்றி நானும் கவலையுறுகிறோம்
காலம்
ஒரு கனியாக வாய்க்கவில்லை நமக்கு
அழகலின் மணம் எம் தூக்கத்தை விரட்டுகிறது
சுவாசிப்பை மறுதலிக்கிறது
கனவுகளை நாற வைக்கிறது
ஒரு கனியை
எம் பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்க முடியுமானால்
ஆத்மார்த்தமான அந்தக் கணத்தில்
பறவைகளுக்கு மேலும் ஒரு சோடிச்சிறகுகளைப்
பரிசளித்த மகிழ்வில் திளைப்போம்

தெருக்களை இழந்த குழந்தைகளின் துயர்

எங்கள் தெருக்களில் குழந்தைகளைக்
காணவில்லை
குழந்தைகளின் கனவுகளை மிதித்துக்கொண்டு
இராணுவ வாகனங்கள் விரைந்து செல்கின்றன

முகங்களை கறுப்புத்துணியால் கட்டிய இராணுவர்கள்
நடமாடத் தொடங்கிய பிறகு
குழந்தைகள் தெருக்களை இழந்தன
தாய்மார் இராணுவத்தைப் பயங்காட்டி
உணவூட்டத் தொடங்கிய பிறகு
தெருக்கள் குழந்தைகளை இழந்தன

குழந்தைளின் உலகங்களின் அற்புதங்களை
ஆயுதங்கள் தின்னத்தொடங்கிவிட்டன
கண்டல்காரன் வெறுமனே கூவித்திரிகிறான்
ஜஸ்பழவான்கள் தரிக்காது செல்கின்றன
தெருநாய்கள் அச்சமற்றுத்திரிகின்றன
லான்மாஸ்டர்களைத் துரத்திச் சென்று ஏற எவருமில்லை

குழந்தைகளை இழந்த தெருக்கள்
தெருக்களாயிருப்பதில்லை

இராணுவ வாகனங்களின் புகை
மரங்களில் இருளாய் படிந்திருக்கிறது

மின் கம்பங்களில் தொங்குகின்ற பட்டங்கள்
காற்றில் கிழிபடுகின்றன
மரக்கிளைகளில் கீச்சிடும் குருவிகளின் குரலாய்
உதிர்கின்றன இலைகள்
பலூனும் முகமூடியும் விற்கும் முதியவனின்
பாடல்களில் வழிகிறது
குழந்தைகளை இழந்த தெருக்களின் துயர்

மரநிழல் குடிசையில் முடங்கிக்கிடக்கும்
சிறுவன்
தனது குரும்பட்டித்தேரையும்
கறள் ஏறிய சைக்கிள் வளையத்தையும்
அதன் ஓட்டு தடியையும்
எடுத்துப்பார்த்து விடும் பெருமூச்சை

உஸ்ணம் நிரம்பிய காற்று குடிக்கின்றது

ஊஞ்சல்களில் குந்தியிருக்கிறது
சிறகுகள் கத்தரிக்கப்பட்ட வெறுமை

குழந்தைகளின் சுவடுகள் தொலைந்த தெருக்களில்
இராணுவத்தடங்கள் பெருகிக்கிடக்கின்றன

விரைந்து செல்லும் இராணுவ வாகனங்களின்
இரைச்சல்களுக்கிடையில் கேட்கிறது
தன் குழந்தையை
இராணுவ வண்டிக்கு காவுகொடுத்த
தாயின் ஒப்பாரி

உரையாடலில் தவறிய சொற்கள்

மிகத்தாமதமான குரலில்தான்
உரையாடல் தொடங்கியது
மழை தூறலிட்டு பெருமாரியாகி ஓய்கையில்
ஓராயிரம் சொற்களைப்பேசிக் களைத்திருந்தோம்

மாயப்புன்னகையில் மலர்ந்து
கத்திகளாய் நீண்ட சொற்கள் வரையிலும்
தந்திரமான மௌனத்தோடு கடல் கூடவந்தது
நிழல் பிரிந்த உருவங்களின் மிதப்பில்
வெளியின் மர்மங்கள் அவிழ்ந்தன
காற்று
சொற்களின் வெற்றிடங்களிலிருந்து திரும்பி
கண்ணாடிக்குவளையுள் நிரம்பித்ததும்பியது

பேசாத சொற்கள் குறித்துக் கவலையில்லை
பேசிய சொற்களிலோ
கண்ணீரோ துயரமோ இருக்கவில்லை
வெறும் புழுதி
வசவுகளாய் படிந்துபோனது

குரல் இறங்கி சரிவுகளில் உருண்டு
தடுமாறிய தருணத்தில்
சில வார்த்தைகளை
அவசரமாக என்கைகளில் வைத்துப்
பொத்தியபடி நீ வெளியேறினாய்
ஒளியும் நிழலுமற்ற வார்த்தைகள் அவை

அர்த்தங்கள் நிறைந்த
ஒரு சோடிச்சொற்களையாயினும்
சாத்தப்பட்ட நகரத்தின் சுவர்களில் எழுதியிருக்கலாம்
ஒருவேளை அவற்றில்
பறவைகள் சில கூடுகட்டி வாழ்ந்திருக்கலாம்

எந்தப் பிரகடனங்களும்ற்று
தகித்து அலைந்து சலிப்பும் போது
இருளில் நச்சுப்புகையாய் சொற்கள் மேலெழுகையில்
நதியொன்றினது உள்ளூற்றிலிருந்து
சரித்திரத்தின் பிணங்கள்
நாம் பேசாத சொற்களைப் பேசத்தான் போகின்றன

அப்போது கடல்
கரையிலிருந்து எம்சுவடுகளை
உள்ளிழுத்துச் சென்றுவிடும்

பிணக்காட்டிலிருந்து திரும்பும் அரசன்

தொண்டை கிழியக் கத்தி ஓயந்தவன்
வந்திருக்கிறான் சபைக்கு
சன்னங்களாலான அவன் குரலில்
பிணங்கள் மணக்கின்றன

ஏக தொனியில் கட்டளையிட்டவனின்
முன்னால்
புலன்கள் செத்த மனிதர்கள் முண்டி யடிக்கிறார்கள்
சாவுகளால் வனையப்பட்ட
மட்பாண்டத்தின் வாய்வழியாக
நுரைத்தெழுகின்றன கனவுகள்

பிச்சை கேட்பவனின் முகத்தை அணிந்தபடி
வந்திருக்கின்றான் தெருவுக்கு
கபாலங்களாலான மாலையில்
பூக்களைச் சூடியிருக்கிறான்

கனிவைச் சாயமாகத் தடவிய
வாக்குறுதிகள் மரங்களாய் வளர்கின்றன
வாய்பிளந்து காத்திருக்கின்றனர் மனிதர்

கட்டளைகளால் நிரம்பும் அவன் முனையில்
முனையிடுகின்றன எண்ணற்ற பொய்கள்

அழிவுகளைப் பதட்டமில்லாமல்
பார்த்திருந்த நாட்களுக்கு
தானுருத்துடையவனில்லையெனச் சத்தியம் செய்கிறான்

செவிகள் யாவும்
அவனை நோக்கிக் குவிந்திருக்கின்றன
தோரணங்கள் தொங்கும் வீதிகளில்
கபாலத்தைத் தொலைத்த மனிதருக்காக
கொட்டுகிறான் புன்னகைகளை

தோற்றுப்போன மனிதர்களின் முன்னிருக்கும்
மட்பாண்டத்தில்
நொதித்து நாளுகின்றன
பழக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகள்

பிடாரனின் திகைப்பூட்டும் கனவுகளிலிருந்து

நான் தப்பிச் செல்கிறேன்

அழகிய எமது நகரத்தில்
பிடாரன் வசிக்கத்தொடங்கிய நாட்களில்
அவனது ஒளிரும் கண்களில்
உலகம் மின்னுவதாய்
எல்லோரும் நினைத்தார்கள்

பிடாரனின் மூச்சு ஜீவகாருண்ய காற்றென
எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்கள்
காற்றிலே பறக்கும் பட்டாம் பூச்சிகளில்
பிடாரன் முதலில் வாழ்ந்தானெனக்
கதைகள் வளர்ந்தென ஊர்கள் முழுவதும்

பிடாரனின் புதல்வர்கள்
பூக்களை ரசிப்பவர்கள் எனவும்
பிடாரனே ஒவ்வொரு காலையிலும்
கோடிப்பூக்களை புலர்விப்பவனெனவும்
சனங்கள் நம்பத்தொடங்கியிருந்தனர்

எங்கும் பிடாரன் பற்றிய பேச்சே
ஆகச்சிறந்த கவிதையாயிருந்தது

எனது அழகிய குடிசையில்
ஒரு முறை
பிடாரனின் விழிகளின் தீய ஒளிபட்டு
தீ மூண்டதை நான் சொன்னபோது
எவருமே நம்பவில்லை
பிடாரன் பற்றிய தூய கவிதையை
மாகுறுத்தியதாய் என்னைச் சபித்தார்கள்

சபிக்கப்பட்ட காலங்களில்
நான் வாழ்ந்தேன்
நம்பிக்கை மட்டும் ஒரு குளிரோடையாக
எனக்குள் பெருகியபடியிருந்தது

பிறகு வந்த நாட்களிலெல்லாம்
பிடாரனின் புதல்வர்களின்
காலடிகளின் கீழ் பூக்கள் சிதைந்துகிடந்தன

அவர்களின் கைகளில் துப்பாக்கிகள்
 புகைநாற்றம் படரும்படியாகவிருந்தன
 பிடாரன் நகரம் முழுவதும்
 சுவரொட்டிகளில் சிரித்தான்
 மிருகங்களின் கடைவாயிதழ்ச் சிரிப்பு
 துர்நெடியோடிருந்தது

அவனின் வாசகங்களாக
 “இந்தப் பூமியில் தானும்
 தனது புதல்வர்களுமே வாழ்வதற்கு
 கடவுளால் அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் என்றும்
 நான் பூக்களிலில்லை
 துப்பாக்கிகளில் வாழ்பவனென்றும்”
 எழுதப்பட்டிருந்தது

சனங்கள் முதலில் நம்பவில்லை
 நகரில் மிணங்கள் திடீர் திடீரென முளைத்தபோது
 அதிர்ந்து போயினர்

பிடாரன் குறித்த ஆகச்சிறந்த கவிதையை
 (பூக்களின் வாசனையற்ற அந்தக் கவிதையை)
 கிழித்தெறிந்தனர்

மாயக்கவர்ச்சியில் சிரிக்கும் நகரத்தில்
 அச்சத்தோடு சனங்கள் வாழ்கிறார்கள்
 உயிரைச் செருகி வைத்திருக்கிற அட்டைகளுக்குள்
 வாழ்வைப் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டு
 பிடாரனின் புதல்வர்களின் பார்வைகளில்
 மிரண்டபடி வாழ்கிறார்கள்

பிடாரனின்
 திகைப்பூட்டும் கனவுகளிலிருந்து
 நான் தப்பிச்செல்கிறேன்

இருளுள் வதைபட்டுச் சிதைகிற ஒளி ஓவியம்

யேசுவே

நீர் சிலுவையில் அறையப்பட்டபோது
துயரத்தாலும்
அவமானத்தாலும் தலைகுனிந்தீர்
உமது சீடர்களோ
தாகத்தாலும்
பசியாலும் தலை தாழ்ந்துவிட்டதாகச் சொன்னார்கள்

கல்வாரி மலைக்காற்றைப் பிளந்த
உமது சொற்களில்
இருளின் வலி படர்ந்திருந்தது
சிலுவையில் வழிந்த பச்சைக்குருதியை
நீர் அவர்களுக்கு வழங்கியிருக்கக் கூடாது
பிறகுதானே
இன்னுமின்னும் அதிகமாகியது இரத்தவெறி

மனிதர்கள் மறந்துபோன சிரிப்பை
ஏன் விலங்குகளிடம் விட்டுச்சென்றீர்

அலைக்கழிக்கப்பட்ட ஆதாம் ஏவாளிடம்
நின் தந்தையின் வனத்திலிருந்து
சாத்தான் களவாடிக் கொடுத்த கனியில்
உமது பற்களுமிருந்தனவாம்
பார்த்தீரா
காடுகளுக்கிடையில் மூடுண்ட
சரித்திரங்களிலெல்லாம் காய மறுக்கும்
உமது குருதியை

யேசுவே

மனிதர்களேயில்லாத உலகில்
தீர்க்கதரிசனமிக்க
உமது விழிகளை ஏன் ஒளியாக்கினீர்
என்றுமே வற்றாத
கண்ணீர் நதிகளை ஏன் பெருகவிட்டீர்

எதுவுமே வேண்டாம்

யேசுவே

உமது பாவங்களைக் கழுவக்கூட

ஒரு நதியையெனினும்
அவர்கள் விட்டு வைத்திருக்கிறார்களா

மனிதர்களின் மொத்தப் பாவங்களையும்
முதுகு வளைய ஏன் சுமந்தீர்
பாவங்கள் முடிந்து போயினவா
உம்மைச் சூழ்ந்து துரத்துகிற
மனிதர்களின் பாவவினைகளிலிருந்து
நீர் ஒருபோதும்
தப்பிச் செல்லவே முடியாது

விடுபட்டுப்போன காலத்தின் வார்த்தைகள்

1

சட்டம் உடைந்த கண்ணாடியை
காவித்திரிகிறேன்
பிரதிபலிப்புக்களுக்குள்
மூழ்கடிக்கப்பட்டுவிடுகிறது
அழகிய தருணங்கள்

ஏதிரெதிர் முகங்களிடையே
காற்று
ஒரு பயணியைப் போலலைகிறது

2

வார்த்தைகளுக்கு வர்ணமிட்டு
வரையப்பட்ட
ஓவியப்புதிரை வழிபடும் மனிதர்களிடையே
நீ என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்
நொந்த மனதுக்கு
இரவின் சிறகைக் கட்டியபடியிருந்தாயா
அல்லது
மாயக் கனவுகளின்
சிறகுகளைக் கத்தரித்தபடியிருந்தாயா

3

பாதைகளற்ற நிலம் எப்படியிருக்கிறது
மந்தைகள் வெறுந்தரை தின்னுசெயில்
மேய்ப்பனின்
மந்தை ஓட்டும் தடியில்
எந்தக் களிப்பிற்காக
கொடி பறந்துகொண்டிருந்தது

4

கடலின் அலைகளில்
மனிதர்கள் புதைகையில்
வீறிட்டுக் கதறிய குழந்தை
உடைந்து சிதறிய நட்சத்திரத் துண்டுகளை
என்ன செய்தது
அலைகளில் வீசிற்றா
தன் கனவின் வெளியில்
எறிந்து விளையாடியதா

5

கேள்விகளுக்கேதும்
இடமில்லாத நிலத்தில்
அடவிகளில் மூண்ட பெரு நெருப்பை
ஊதி வளர்த்தவர்கள் எங்குள்ளார்கள்
அறிய ஆவல்

கைவிடப்பட்ட நிலத்தில்
கற்களாய் எஞ்சியவர்களின்
தீபங்கள் எப்படி அணைந்து போயின

6

கடைசியில் செய்யப்பட்டதெல்லாம்
பசித்த வயிறுகள்
பால் வற்றிய முலைகள்
கதறல்
கண்ணீர்
மௌனம்
ஏமாற்றம்
எப்போதும் நீங்காத அடர்ந்த இருள்

7

உன் சிலுவை எங்கே
தவிர
அவரவர் சிலுவைகளும்

8

உயிர் சுமந்து
இடந்தேடி அலையுப போதும்
எதையுணர்ந்தாய்
வெறுமைமீது கரைந்து கொண்டிருக்கும்
ஒளிவட்டம் சூடிய மனிதரின்
சொற்களில் தெறித்த வன்மத்தின் நெடியையா

9

எரியும் நிலத்தின்
கடைசிப் பசுமைத்துளிரும் கருகியபின்
எதை எடுத்து வந்தாய்
எதை விட்டு வந்தாய்
உயிர் காவிச் சலிப்புற்று நடை தளர்ந்த
உன் மனைவிக்கும் மகவுக்கும் என்ன சொன்னாயோ

காலத்தின்

ஈரம் வற்றிக் காய்ந்த பிறகு

நீ எதைத்தான் எழுத முடியும்

(தானா. விஷ்ணுவுக்கு)

துவாரகன் 1971

ஐயற்பெயர் சுப்பிரமணியம் குணேஸ்வரன்

ஈழத்தின் வடக்கில் யாழ்ப்பாணம் தொண்டைமானாற்றைச் சேர்ந்த துவாரகன் மூச்சுக்காற்றால் நிறையும் வெளிகள் 2008 என்ற கவிதைத் தொகுப்பையும் அலைவும் உலைவும் 2009 என்ற கட்டுரையை தொகுப்பையும் வெளியிட்டவர். வன்னியில் வவுனியா மதியாமடு விவேகானந்தா வித்தியாலயம் என்ற பாடசாலையில் கல்வி கற்பித்து வரும் இவர் 1999 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் சிறப்பு பட்டம் பெற்றவர். <http://vallaivelie.blogspot.com/> என்ற வலைப்பதிவில் எழுதி வருகின்றார்.

துவாரகன் இரண்டாயிரத்திற்கு பின்னரான யாழ்ப்பாணத்தின் நெருக்கடி மிக்க காலத்தினை தன் கவிதைகளில் மிக நெருக்கமாக எழுதியவர். இயல்பான மொழியில் வாழ்வின் பாடுகளை அப்பட்டமாய் சொல்லி விடுகின்றன இவரது கவிதைகள்

மீளவும் மரங்களில் தொங்கி விளையாடலாம்

எப்போதோ முடிந்திருக்க வேண்டியது
இன்னமும் தொடர்கிறது

ஓடிய சைக்கிளில் இருந்து
இறங்கி நடந்து
ஓடவேண்டியிருக்கிறது
போட்ட தொப்பி
கழற்றிப் போடவேண்டியிருக்கிறது
எல்லாம் சரிபார்த்து மூடப்பட்ட
கைப்பை

மீளவும் திறந்து திறந்து
மூடவேண்டியிருக்கிறது
என் அடையாளங்கள் அனைத்தும்
சரியாகவே உள்ளன
என்றாலும்
எடுக்கவும் பார்க்கவும் வைக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது
என்ன இது?
மீளவும் மீளவும்
ஆரியமாலா ஆரியமாலா பாட்டுப்போல்
கீறிக்கொண்டேயிருக்கிறது.

குரங்கு மனிதனாகி
மனிதன் குரங்குகளாகும் காலங்கள் எங்களதோ?
இப்படியே போனால்
மரங்களில் தொங்கி விளையாடவேண்டியதுதான்
மீளவும் மீளவும் குரங்குகள்போல்!
17.10.2007. 07:15

இந்த நாய்கள்
எப்போதும் குரைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன
இரவு பகல் நடுச்சாமம்
எந்நேரமும் நாய் குரைப்பு

எக்கணத்திலோ
எப்பொழுதிலோ
வரப்போகின்ற சாவுக்கே
கலங்காத நாங்கள்
இந்த நாய் குரைப்புக்களுக்கு மட்டும்
கலங்க வேண்டியிருக்கிறது
மார்கழி மாதத்துக் கூதற் குளிர்கால நடுக்கம்போல்
ஒரு முதியவரின் தளர்வைப்போல்
எல்லாமே இந்த நாய்குரைப்புக் காலங்களில்
முளைத்து விடுகின்றன
அந்தக் காலங்களில்...

இந்த நாய்கள்
கடலையிலிருந்து
புளியமரங்களிலிருந்து
நடந்து சென்ற பேய்களைப் பார்த்தும்
வானத்தைப் பார்த்தும்
கூரையைப் பார்த்தும்
குரைத்த காலங்கள் போய்விட்டதாக
என் அம்மாச்சி சொன்னது ஞாபகம்.
இப்போ
எங்கள் காலங்களுடன்
குரைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன

மழைபெய்து ஓய்ந்த
மந்தார வேளைகளில்தான்
தடிகளுடனும் வேட்டைநாய்களுடனும்
எங்களுர் மனிதர்கள்
முயல் வேட்டைக்குப் புறப்படுவார்கள்
அந்தக் காலங்கள் கறங்குபோல் கழன்று
இப்போதும் திரும்பிவிட்டனபோலும்

இறந்த காலங்களும்
நிகழ்காலங்களும்

எதுவெனப் புரியாமல்
விறுவிறுவென வலிக்கும் தேள்கடிபோல்
என் மூளைக்குள் எல்லாமே குழம்பிப்போயுள்ளது

இப்போ
இந்த நாய்கள்
குரைக்காது கடித்து விட்டாற்கூடப்
போதுமாயிருக்கிறது
அப்போதாவது
தொப்புளைச் சுற்றி
ஊசியைப் போட்டாவது தப்பிக்கொள்ளலாம்.
27.10.2007 08:15

என்னை விரட்டிக் கொண்டிருக்கும் தலைகள்

இந்தத் தலைகள்
எப்போதும்
என்னை விரட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன

தனியே வெட்டி எடுக்கப்பட்ட தலைகளுக்கு
சீட்டிக் கொண்டு
எந்த ஸ்ரேலிலும்
என் கனவுகளில்
நன்றாக வாரிவிட முடிகிறது

தளர்ந்து ... இறுகி...
தனியே வந்து விழும்
உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும்
என் கைப்பைக்குள்
பத்திரமாக இருக்கின்றன
தனியே வெட்டி எடுக்கப்பட்ட
ஒரு ஆட்டின் தலைபோலவே

துணிக்கடைகளின் முன்னால்
மொடல் உருவங்கள்
எடுப்பான தோற்றம்தான்
என்றாலும்;
அந்தத் தலைகள் மட்டும்
தனியே தொங்கிக் கொண்டிருத்தல்
இறைச்சிக் கடையில்
இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட
கொழுவி விட்ட இறைச்சித் துண்டங்களாக
எனக்குள் உருக்கொள்கின்றன

மேக்கப்காரன் கூட...

மேசையில் வைத்த

பிளாஸ்டிக் மொட்டைத் தலைகளுக்கு

விதம்விதமாக முடி வைத்து

மாற்றி மாற்றிப் போட்டு அழகு பார்க்கிறான்

தலைக்கு மட்டும் சம்பூ வைத்து

குனிந்து நின்று

தலை கழுவுதல் தரித்திரமென்று

யாரோ சொன்னது ஞாபகம் வர

வீதிகளும் கடைகளும் மேக்கப்காரர்களும்

என்னை விரட்டுவதாக உணர்கிறேன்.

2006

ஒரு மரணம் சகுனம் பார்க்கிறது

நடந்து செல்லும் வயல் வரம்புகளில்
படுத்திருக்கும் பாம்புகள்போல்
வீதிகளின் வெளியெங்கும்
பதுங்கியிருக்கிறது மரணம்

கலகலப்பான மழலைக் குரல்களையும்
தம் நீண்ட பிரிவின் பின்னான
உறவுகளையும்
தம் கடமை முடிக்க விரையும்
எல்லோரையும் தோற்கடித்து
வெடித்துச் சிதறடிக்கும்
ஒரு வெடிகுண்டைப்போல்
காத்திருக்கிறது மரணம்
பெரு வீதிகளிலும்
சந்திகளிலும்
ஒழுங்கைகளிலும்
பாலங்களுக்கு அடியிலும்
பதுங்கியிருந்து--
தன் இரத்தம் குடிக்கும் கோரப்பற்களுடன்
பிணம் தின்னும் கழுகுபோல்
எங்கும் காத்திருக்கிறது.

மனிதனைக் கொல்ல
சகுனம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மரணத்துடன்
கண்களும் காதுகளும் இருந்தும்கூட
பலர்
வீதிகளில் கைகுலுக்கிக் கொள்கிறார்கள்.
2004

தூசிபடிந்த சாய்மனைக் கதிரை நாட்கள்

தூசிபடிந்த சாய்மனைக் கதிரை நாட்களாக
நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது வாழ்வு

கொளுத்தும் வெய்யிலில்
கொட்டித் தள்ளும் இலைகளின் உதிர்ப்பில்
பேய்க் காற்றுத் தாண்டவத்தில்
எல்லாமே அள்ளுண்டபடி

சிவப்பு கறுப்பு பொட்டிட்ட
ஒரு தனியன் வண்ணத்துப்பூச்சி
செழிப்பிழந்து போன
நித்திய கல்யாணிப் பூக்களில்
நம்பிக்கையுடன்
தேடித் தேடித் தேனெடுக்கும் நாதிகூட...
நம் வாழ்க்கையிலிருந்து
மெல்ல மெல்லக் கைநழுவிப் போகிறது.

அதற்கிருக்கும் திராணிகூட
இல்லாமற் போய்விடுமா?

வீதிகளும் வெளிகளும்
வெறுமையாகிப் போன
நம் கதைகளையே
மீண்டும் மீண்டும் சுமக்கின்றன
வரிசை கட்டிக் கொள்வதும்
நேரம் கடத்தும் காத்திருப்பும்
நரம்புகளும் எலும்புகளும் வெளித்தெரியும்
காற்றுப் பைகளாக்குகின்றன.
சொரசொரத்துப் போன கடதாசிப் பூக்களில்
இருக்கும் ஈர்ப்புக் கூட
இந்த நடைப்பிணங்களில் இல்லை

பழுப்பேறிப்போன சோம்பேறி இருட்டில்

மூன்று நாளாக உதறிப் போடாத
அழுக்குப் படிந்த போர்வையுடன்
நேரத்திற்கு நேரம் கம்மிக் கொண்டு

மண் நிரப்பிய சிரட்டையில்
 எச்சில் துப்பிக் கொண்டிருக்கும்
 இந்தத் தரித்திரத்தை
 யாரிடம்தான் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டோம்?
 அழுக்கு மூட்டையாய்
 அம்மிக் கொண்டு நீண்டு கிடக்கும்
 தூசி படிந்துபோன சாய்மனைக் கதிரையாக
 நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன நாட்கள்
 காத்திருப்புக்களின் நடுவே...
 பழுத்துப்போன இலைகளாக
 உதிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது வாழ்வு.
 20.05.2007

யாரோ எங்களைக் களவாடிச் செல்கிறார்கள்

திருடர்கள் களவெடுக்கிறார்கள்
தாம் வைத்த இடத்தில்
தம் பொருட்களை எடுத்துச் செல்வதுபோல்
என் உணர்வு
என் இருப்பு
எல்லாம்
யார் யாரோ களவாடிச் சென்றபின்
யாருமறியா இருளில்
திருடர்கள்
என் பொருட்களையும் களவாடிச் செல்கிறார்கள்
என் இனத்தவர்கள்
என் உறவினர்கள்
அவர்களின் சாவிற் கூட
நானும் பங்குகொள்ள வேண்டியவன்.
நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதும்
பார்க்காதபோதும்
என்னை வருத்தி நான் சேகரித்த
என் பொருட்களையும்
களவாடிச் செல்கிறார்கள்
பட்டுப்போன ஒரு பனைமரக் கொட்டுப்போல்
நாங்கள் எல்லோரும்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்
களவு பற்றிக் கதைப்பதிலும்
கணக்குப் பார்ப்பதிலும்
எங்கள் காலங்கள்
வெகு இலகுவாகக் கழிந்து கொண்டிருக்கின்றன
மிகச் சாதாரணமாய்
ஒரு மனிதனின் சாவு போலவே.
27.03.2008 22:11

இந்தக் கண்களுக்கு
எப்போதும் கனவுகள் பலவுண்டு
சிலை செதுக்கும் சிற்பியும்
இறுதியில் திறப்பதும் கண்களைத்தான்
கடவுளும் கண்களைத் திறந்தால்
கருணை பொழிவார் என்கிறார்கள்
நாங்கள் எப்போதும் ஒருவர் கண்களை
மற்றவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்
சிரிக்கும் கண்கள்
எரிக்கும் கண்கள்
கருணைக் கண்கள்
கயமைக் கண்கள்
கண்காணிக்கும் கண்கள்
கண்டுகொள்ளும் கண்கள்
எல்லாம் கண்கள்தான்
பார்வையில்தான் அப்படி என்ன வித்தியாசம்?
வானில் மிதக்கும் வெண்ணிலாபோல்
இந்த உலகெங்கும் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன
எல்லாக்கண்களும்... எல்லார்மேலும்!
கண்கள் இல்லாது போனால்?
தடவித் தடவி தடுக்கி விழவேண்டியதுதான்.
போகும் இடங்களில் மிகக் கவனமாக
மற்றவர் கண்களைப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்
சந்திகளில் வீதிகளிலும்கூட...
கண்களில் அக்கறை கொள்ளவேண்டும்.
கண்களை மட்டுமா?
கைகளை... சைகைகளை...
சிந்தனையை வீட்டில் கழற்றி வைத்துவிடவேண்டும்
தந்திரமும் தப்புதலும் மிக முக்கியம்
இல்லாவிட்டால்
போகிற போக்கில் கண்களைப் பிடுங்கி விட்டு
வீதியில் விட்டு விடுவார்கள்
வெள்ளைப் பிரம்புகூடத் தரமாட்டார்கள்
யார் இருந்தால் என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன?
இலாப நடத்தை யார் பார்க்கிறார்கள்
அவரவர் ... அவரவர் பாடு
கம்மா போ
கண்களாவது பிரம்பாவது!
26.08.2007 10:33

எல்லாமே இயல்பாயுள்ளன

எல்லாமே மிக இயல்பாய் உள்ளன
எதை வேண்டுமானாலும்
தெரிவு செய்யலாம்
தெரிவு மட்டும் எனதாய் உள்ளது
இன்று இருப்பதும்
நானை இருப்பதைத் தீர்மானிப்பதும்
மிக எளிதாயிருக்கிறது
சாப்பிடுவது
நடந்து செல்வது
ஆட்களைப் பார்க்கும்போது
எந்தச் சலனமுமில்லாது
ஒரு விளையாட்டுப் பொம்மைபோல்
பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பது
எல்லோரும் சிரித்து ஓய்ந்தபின்
ஒப்புக்காக
சிறு உதட்டுப் புன்னகையை
காட்டிவிட்டுப் போவது
எல்லாமே இயல்பாயுள்ளன
ஒரு கூரான கத்தியோ
ஒரு நீளக் கயிற்றுத் துண்டோ
ஒரு கிணறோ
எனது தெரிவுக்கு மிகப் பொருத்தமானது.
இறைச்சிக்காக கழுத்து இறுக்கப்பட்டு
கதியாலில் தொங்கவிடப்பட்ட
ஒரு கோழியின்
செட்டையடிப்பின் பின்னான அமைதியும்...
கூடவே கிடைத்துவிடும்
எல்லாமே மிக இயல்பாய் உள்ளன
நான் எதை வேண்டுமானாலும்
தெரிவுசெய்யலாம்
தெரிவு மட்டும் எனதாய் உள்ளது.
16.01 2008 06:37

மூச்சுக்காற்றால் நிறையும் வெளிகள்

1

மூச்சுக்காற்றால் நிறைகின்றன
வெளிகள்
எல்லைகள் தாண்டிச் சென்று
இடைவெளிகளை நிரப்பிடாதபடி
கூட்டுக்குள்ளேயே
நிரம்பித் திமிறுகின்றன
கண்ணாடி மீன் தொட்டிகளில்
முட்டிமோதும்
மீன்குஞ்சுகளைப் போலவே!
புதிய மூச்சு
இளைய மூச்சு
முதிய மூச்சு
எல்லாம் நெருக்கியடித்தபடி
ஒன்றையொன்று முட்டிமோதியபடி
அலைகின்றன
சுவரில் மோதித் திரும்பும்
ஒரு பந்தைப்போலவே!
மூச்சுக்காற்றால்
மீண்டும் மீண்டும்
நிறைகின்றன வெளிகள்
இற்றுப்போன
ஓர் இலைச்சருகின் இடைவெளியை
நிரப்பிக் கொள்கிறது
செம்மண்

சுவாசத்தின் துவாரவெளிகள் அடைபட்டு
 கண்களிலிருந்து வெளியேறுகின்றது மூச்சுக்காற்று
 வாயும் காதும் பிருஷ்டமும் என
 உடலத்தின் ஓட்டைகளை அடைத்துவிட்டு
 இரண்டு கண்களையும் தள்ளிக்கொண்டு
 கட்டுழிகளிலிருந்து
 குருதியுடன் வெளிக் கிளம்புகின்றது மூச்சுக்காற்று
 கண்கள் மட்டும் இரு பெரும் முட்டைகள்போல்
 நரம்புகளுடன்
 முன்னால்
 அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன
 கட்டுழிகளும் இமைகளும்
 கண்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன
 மூச்சுக் காற்று மட்டும்
 தன் இஷ்டம்போல்
 கண்களால் வெளியேறிக்கொண்டிருக்கிறது.

27.12.2007 06:54

முதுகு முறிய பொதிகுமக்கும் ஓட்டகங்கள்

நாங்கள் பொதி சுமக்கும் ஓட்டகங்கள்
முதுகு முறிய பொதிகுமக்கும் ஓட்டகங்கள்
மூச்சிரைக்க இழுத்துச் செல்லும்
வண்டில் மாடுகள் போல்
நாங்கள்
முதுகுமுறிய பாரம் சுமக்க தயாராய் இருக்கிறோம்
சாட்டையும் விரட்டும் இலாவகமும்
உங்களிடம் இருக்கும் வரை
நாமும் சுமந்துகொண்டே இருப்போம்
செல்லும் தூரமோ
பொதிகளின் அளவோ
எதைப் பற்றியும் நீங்கள்
கணக்கிடத் தேவையில்லை
ஏனெனில் சுமக்கப் போவது நாங்கள்தானே
ஓய்வு கிடைக்கும்போது அசைபோடவும்
நீர் கண்டபோது நிரப்பவும்
பாலைவனம் கடப்பதற்கு உம்மைச் சுமக்கவும்
நாங்கள் ஓட்டகங்கள் தயாராய் இருக்கிறோம்
இன்னமும் வானம் பார்க்கும் கூரையும்
சில்லறை பொறுக்கும் கரங்களும்
கூடவே எங்களுடன்தான்
என்றாலும் நீங்களும் நாங்களும்
சாப்பிடுவது ஒரு சாண் வயிற்றுக்குத்தானே.
04.09.2007

தீபச்செல்வன் 1983

இயற்பெயர் பாலேந்திரன் பிரதீபன்

சுழத்தின் வடக்கில் கிளிநொச்சி நகரத்தின் இரத்தினபுரம் என்ற கிராமத்தை சேர்ந்த தீபச்செல்வன் இரண்டாயிரத்தின் நடுப்பகுதியில் கவிதை எழுதத் தொடங்கியவர். பதுங்குகுழியில் பிறந்த குழந்தை, ஆட்களற்ற நகரத்தை தின்ற மிருகம், பாழ் நகரத்தின் பொழுது முதலிய கவிதை தொகுப்புக்களை வெளியிட்டுள்ளார். கனவு புதைக்கப்பட்ட பெருநிலம் என்ற தொகுப்பு வெளிவர இருக்கிறது. யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் ஊடக துறையில் வருகை விரிவுரையாளாக பணிபுரியும் இவர் சுதந்திர ஊடகவியாளராகவும் செயற்பட்டு வருகிறார். www.deebam.blogspot.com, என்ற வலைப்பதிவில் தமிழ் ஆங்கிலம் சிங்களம் முதலிய மொழிகளில் சுழம் குறித்து எழுதி வருகிறார்.

போரின் முற்றுகையையும் பதுங்குகுழி வாழ்க்கையும் குறித்து முழுக்க முழுக்க பேசும் தீபச்செல்வன் கவிதைகள் போரின் விளைவுகளில் காயமுறும் குழந்தைகள் குறித்தும் இராணுவ மயத்தின் அச்சங்கள் குறித்தும் பேசுகின்றன.

தொகுப்பு: தீபச்செல்வன் 87

போர் தொடங்கும் குழந்தைகளின் கனவுகள்

01

போராளிகள் மடுவைவிட்டு
பின் வாங்கினர்.

நஞ்சூறிய உணவை
தின்ற
குழந்தைகளின் கனவில்
நிரம்பியிருந்த
இராணுவ நடவடிக்கைகளிலிருந்து
போர் தொடங்குகிறது.

நகர முடியாத இடைஞ்சலில்
நிகழ்ந்து வருகிற
எண்ணிக்கையற்ற
இடப்பெயர்வுகளில்
கைதவறிய
உடுப்புப்பெட்டிகளை விட்டு
மரங்களுடன்
ஒதுங்கியிருக்கின்றன சனங்கள்.

போர் இன்னும் தொடங்கவில்லை.

02

போராளிகள் இலுப்பைக்கடவையைவிட்டு
பின் வாங்கினர்.

பயங்கரவாதிகளை
துரத்திக்கொண்டு வருகிறது
அரச யுத்தம்.

மரத்தின் கீழ்
தடிக்கூரைகளில்
வழிந்த
மழையின் இரவுடன்
சில பிள்ளைகள்
போர்க்களம் சென்றனர்.

யுத்தம் திணிக்கப்பட்டதை
பிள்ளைகள்

அறிந்தபோது
பரீட்சைத்தாள்கள்
கைதவறிப் பறந்தன.

ஓவ்வொரு தெருக்கரை
மரத்தடியிலும்
காய்ந்த
உணவுக்கோப்பைகளையும்
சுற்றிக்கட்டியிருந்த
சீலைகளையும்
இழந்த போது
ஜனாதிபதியின்
வெற்றி அறிக்கை
வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

03

போராளிகள் விடத்தல்தீவை விட்டு
பின்வாங்கினர்.

யுத்த விமானங்களிடமிருந்து
துண்டுப்பிரசுரங்கள்
வீசப்பட்ட பொழுது
வறுத்த
கச்சான்களை தின்கிற
கனவிலிருந்த சிறுவர்கள்
திடுக்கிட்டு எழும்பினர்.

எல்லோரும் போர்பற்றி
அறியவேண்டி இருந்தது.

04

போராளிகள் முழங்காவிலை விட்டு
பின்வாங்கினர்.

கைப்பற்றப்பட்ட கிராமங்களை
சிதைத்து எடுத்த
புகைப்படங்களை
வெளியிடும்
அரசு பாதுகாப்பு இணையதளத்தில்
சிதைந்த
தென்னைமரங்களைக் கண்டோம்.

உடைந்த

சமையல் பாத்திரங்களைக் கண்டோம்
தனியே கிடக்கும்
கல்லறைகளை கண்டோம்.

யுத்தம் எல்லாவற்றையும்
துரத்தியும்
எல்லாவற்றிலும் புகுந்துமிருந்தது.

05

மல்லாவியையும்
துணுக்காயையும் விட்டு
சனங்கள் துரத்தப்பட்டனர்.

ஒரு கோயிலை கைப்பற்ற
யுத்தம் தொடங்கியபோது
வணங்குவதற்கு
கைகளையும்
பிரார்த்தனைகளையும்
இழந்தோம்.

அரசு அகதிமுகாங்களை திறந்தது.

இனி
மழைபெய்யத்தொடங்க
தடிகளின் கீழே
நனையக் காத்திருக்கிறோம்.
தடிகளும் நாங்களும்
வெள்ளத்தில்
மிதக்கக் காத்திருக்கிறோம்.

வவுனிக்குளத்தின் கட்டுகள்
சிதைந்து போனது.

கிளிநொச்சி
அகதி நகரமாகிறது
இனி
பாலியாறு
பெருக்கெடுத்து பாயத்தொடங்கும்.

நஞ்சூறிய உணவை
தின்ற
குழந்தைகளின் கனவில்
நிரம்பியிருந்த
இராணுவ நடவடிக்கைகளிலிருந்து
போர் தொடங்குகிறது.

20.08.2008

ஒரு பக்கத்து வானத்தில்
முட்டிக் கிடக்கிற அவலத்தில்
பெருந்துயர் மிகு சொற்கள் உதிக்கின்றன.
எல்லோருக்குமான
பாவங்களைச் சுமக்கிற
சனங்களின் குருதியை கழுவுகிற
துண்டுக் கடலில்
கறுப்பு இரவு நடந்து திரிகிறது.

எல்லாவற்றையும் கிடங்கிலிருந்து
கழித்து
ஓ.. என்ற
பெரும் அழுகையை மணல்வெளியில்
புதைத்தபடியிருக்கிறாய்.
வானம் தாறுமாறாய் கழிகிறது.

சப்பாத்துகள் நெருக்கி கடலில்
தள்ளிவிடத்துடிக்கிற ஒரு துண்டு நிலத்தில்
எச்சரிக்கப்பட்டிருக்கிற
மணல் வாழ்வு உருந்துகொண்டிருக்கிறது.

எல்லாவற்றையும் இழந்து
ஒடிவருகிற இரவு
மிருகத்தின் வாயில் சிக்குண்டுவிடுகிறது.
எறிகளை கடித்த
காயத்திலிருந்து கொட்டுகிற கனவுகளை
மிதிக்கிறது.
மண்ணை குடிக்கிற டாங்கிகள்.
வழியின் காயங்களை
உப்புக் காற்று கழுவுகிறது.

நெடுநாளின் பெருந்துயர் பொதிந்த
அடைபட்ட காட்டு வழிகளின் சொற்களை
கேட்டுத்துடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

உன்னைச் சூழ்ந்திருக்கிற
பற்களின் கோரமான வாய்களில்
எதற்கும் மேலால் ஒலிக்கிற பசிக்கான பாடல்களில்

கரைத்துக்கொண்டிருக்கிறது
உனக்காய் என்னிடமிருக்கிற பதுங்குகுழி.

பெருமௌனத்தை கடல் குழப்பி
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது.
துண்டுக் கடற்கரையை
அளந்தபடியிருக்கிறது எச்சரிக்கை.
காற்றுள் புருந்து
யாரும் அறியாதபடி மிக அமைதியாக
வந்து வெடிக்கிறது முதலாவது எறிகணை.

பின்னிரவை தொடரக் காத்திருக்கிற
மற்றைய எறிகணைகளில் அதிருகிறது கடல்.
அசைவற்றிருக்கிற கரையிலிருந்து
குருதியின் பாரம்
வெறுமையை அரித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

உன்னிடமிருக்கிற பெருஞ்சொற்களில்
சிலதை
நான் கேட்டு முடித்தபோது
நாம் சேருவதற்கான கனவு
நீயிருக்கிற மணற் பதுங்குகுழியின்
மூலையில் உருந்துக்கொண்டிருக்கிற மணலில்
புதைய அதற்குள் கடலின் மௌனம் நுழைகிறது.

அதிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது
மணற்குழியின் பெருந்துயர்மிகு சொற்கள்.

18.02.2009.

யாருமற்ற நகரின் தெருவினை மிதிக்கிற கொடு நிழல்

கடலின் நகரத்திலும் கொடிகள்
அசைந்து கொண்டிருக்க சனங்கள்
கால்களின் அடிகளையும்
எடுத்துச் சென்றனர்.
அலைச்சல் மிகுந்து போயிருக்கிற
கால்களினை உடைத்து
கொள்ளுகிற ஷெல்களின்
சத்தத்தில் அதிர்ந்து போகிற
வாழ்வு எழுதிய நகரம்
அதிகாரத்தின் கையுள் சுருங்குகிறது.

கொடியின் நிழலில் தள்ளியிருந்த
நகரத்தின் வெறுமைக்குள்
படைகளின் வெற்றிக்
கூச்சல்கள் திமிறி நிறைந்தன.

கடைசி நிழலில் ஒதுங்கியிருக்கிற
பல கிராமங்களின்
குளங்களில் அடுப்புகள் மிதக்கின்றன.

யாருமற்ற நகரின் தெருவில் நின்று
தவித்து திரிகிற நாயின் எச்சிலின் வெம்மையில்
கொதிக்கிற
துண்டுச் சுவர்களில்
நமது பெருந்தவிப்பு பிரதிபலிக்கிறது.

வரலாறுகளுக்கான தோல்விகளை திணிக்கிற
அதிகாரம் சிரித்து எரிக்கிற
நகரத்தின் சாம்பலில் கனவு சுடுபடுகிறது.
சனங்களை தின்று பறக்கிற
கொடியின் நிழலில்
கொடும் கதிரைகள் பசித்தலைய
அழிகிற நகரத்தின் அடியில் வாழ்வு புதைகிறது.

இருக்கிற எல்லாவற்றையும் கொண்டு
செல்லுகிற
யுத்தம்
அழிவுகளையும் தோல்வியையும்
அடிமைத்தனத்தையும்
தந்து கொண்டு சொற்களால் வதைத்தபடியிருக்கிறது.

இன்னொரு நகரத்தில் இன்னொரு முற்றுகையில்
நசிகிற கனவின்
மீது விழுகிற குண்டுகள் காயப்படுத்திய
நம்பிக்கையை
பெருந்தேசியத்திற்குள் வற்புறுத்துகிற கொடி
மிரட்டுகிறது.

பெருந்தேசியத்துக்கான மிகவும் கொழுப்படைந்த
வெறியில் சிங்கம் தனததிகாரத்தில்
கடலை தின்று குதிக்க
சூரியன் பழமையான கடலினுள் புதைகிறது.

வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சனங்களது நகரத்தின்
வாழ்வினையும் கனவுகளையும்
தேடியலைந்து தின்று முடித்துவிட்டு
உடைந்த சுவர்களினையும்
நினைவுகள் எழுதப்பட்ட கற்களையும்
பசித்தலைகிற கொடியின் நிழல் மேலும் மிதிக்கிறது.
28.01.2009 முல்லைத்தீவு நகரத்தினுள்
இலங்கைப் படைகள் நுழைந்தன.

மரண நெடில் வெளி இரவு

வானம் எமக்கில்லை எனப்படுகிறது.
காடல் பிரித்து அள்ளி எடுக்கப்பட்ட பட்டினத்தில்
மனங்களை புதைத்து வருகிற
டாங்கியில் தலைகள் நசிந்து கொண்டிருக்க
தெருக்கள் கடலில் தொலைந்தன.

தோல்விப்படுத்திய மிகவும் அகலமான
கைகள் எல்லாவற்றையும் கடலில் கொண்டுபோய்
கரைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.
வார்த்தைகளற்ற இரவில் மரண நெடில்
நமது வீடற்ற வெளி முழுகுகிறது.

முகங்கள் கிழிக்கப்படுகிற தீர்வில்
தப்பிச் செல்ல வழிகளற்று
ஒடுங்கிய இரண்டு மரங்களினிடையில்
ஒரு பொந்து வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரு பெரிய உலகத்தின் வெடிகள் கொட்டுகிற
கண்ணாடியில்
குழந்தைகள் சிரிக்கிற பிம்பங்கள் தெரிகிறது.

தொன்மங்கள் கண்டுபிடிப்பதற்கு தொடங்கிய
படைகளின் வருகைகளின் போது
இரண்டொரு நாய்கள் திரிகிற நகரத்தில்
ஊழைச்சொற்கள் கேட்க
பிராணிகளின் புன்னகை மிதிபடுகிறது.

எல்லாம் களவாடிய பிறகு
மிஞ்சியிருந்த மனங்கள்
தேடியழிக்கத் தொடங்கியபோது
உடைகளின் புதிய நிறங்களில் சிங்கம் திரிந்தது.

மெல்ல மெல்ல பேய்களின் கதை நடந்தேற
ஒரு நாள் கூட்டங்களாய்
ஆடுகள் மாட்டிக்கொண்டன.
பற்கள் கூர்மையடைய மிருங்களின்
நடமாட்டங்களும் பாய்ச்சல்களும் அதிரிக்க
பூதுங்கள் கதிரைகளை தின்னத்தொடங்கின.

தனித்தனியாய் துண்டாடப்பட்ட
யாரோ எனப்பட்டவர்களாய் வழிகள் மூடவும்
இரவுகள் அலைகிற நாட்களில் கறுப்பு நிலவுகள்
அதிகரித்து
வானத்திலிருந்து உதிர
பூதங்கள் தாம் சொன்னதை நடத்தின.

தாண்டுபோன கடலினுள்
பெரு வானம் விழுந்துகிடக்க
ஆட்களற்ற வெளியில் பொதுகள் எங்கும்
சிதறிக்கிடக்க மரண நெடிவடிக்கிற
தோல்வி ஒரு வரலாற்றை எழுதியபடியிருந்தது.

அதிகாரத்தின் கால்களுக்குள் மிதிபடுகிறது
நமது வாழ்வெளியின்
இருப்பை கொண்டிருக்கிற மண்.

13.01.2009

அச்சம் தருகிற இராத்திரிகளையும்
ஒரு சிறிய பெட்டியாய் சுருங்கிய பகல்களையும்
எனக்கு தந்தீர்கள்?
எல்லாத் தெருக்களும்
என்னைக் கண்டு அஞ்சுகின்றன.
தெருவின் கரையில் பதுங்கியிருக்கின்றன
என்னை தின்பதற்கு காத்திருக்கிற கத்திகள்.

என்னிடம் எந்த சொற்களும்ற்று
மௌனத்தால் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறேன்.
அச்சம் தருகிறதாக என் கவிதைகளை
எறிந்தீர்கள்.
உங்கள் பகலில் பாம்புகள் அலைகிறதை
நான் கண்டேன்.
எனது பிரதேசத்தில் தரப்பட்ட தெருவில்
அகதியாய் திரிய
என்னுடைய நினைவுகளை
நான் இழந்து வருகிறேன்.

அடையாளங்களற்ற வாழ்வில்
நான் எதையும் உணரவில்லை.
நிரந்தரமான அடிமையைப்போல என்னை
சித்திரிக்கிறது பறிபோயிருக்கிற தெரு.
மிகவும் நீளமாக போகிறது எல்லாத்திசைகளும்.
அழுவதற்கும் இடமில்லாது
அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

அம்மா சுட்டுத் தருகிற ரொட்டிகளையோ
தங்கையுடனான சண்டைகளையோ
மீள கொண்டாடுகிற நாங்கள் வரப்போவதில்லை.
வீடு பற்றியிருந்த நினைவுகள்
சிதறிப்போயிருக்க கால்கள் அலைகின்றன.

எனக்காக காத்திருக்கிற மரணம்
இந்த தெருவொன்றில் முடிந்துபோகட்டும்.
நிறைவேறாத கனவுகளுடன்
மண்ணை முத்திமிடுகிறேன்.

இருளில் குவிந்திருக்கின்றன
என்னை தொடருகிற எல்லோரது முகங்களும்.

அந்நியமாகிற எனது கடலிலும்
முற்றிலும் மாற்றப்படுகிற மண்ணிலும்
இருள்தான் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது.

மீண்டும் மீண்டும்
பயமுறுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது இருள்.
இருளே! உன்னை கண்டு
நான் அஞ்சுகிறேன்.
உன்னையும் அவர்கள்
என்னிடமிருந்து பிரித்தனர்.
நான் உணருகிறேன்
இருள் பெரும் புயலாக வருகிறது.
என்ன செய்ய?

08.04.2009 அன்றிரவு மீளவும் இராணுவத்தால்
அச்சுறுத்தப்பட்டது.

அம்மா மீளவும் ஒரு திகதி அறிவித்திருக்கிறாள்.

நாட்கள் சலித்துப்போன நாட்காட்டியில்
குறித்து வைத்த திகதிகள் ஊட்டிய நிறத்தை
இழந்துகொண்டிருக்கின்றன.
வீடு திரும்புவதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளதாக
அம்மா மீளவும் ஒரு திகதியை அறிவித்திருக்கிறாள்.
யாரோ ஒருவருடைய வீட்டில்
அவிந்துகொண்டிருக்கிறது எங்களுக்கான உணவு.
வெளியேறி வருவதற்கான
அம்மாவின் விண்ணப்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டதாக
அறிவிக்கப்பட்ட முதல் நாள் மாலை
அரிசியும் காய்கறிகளும் வாங்கி வைத்திருந்தேன்.

புழுதி படிந்து காலம் முடிந்த பேருந்துகள்
வந்துகொண்டிருக்கும் வழியால்
நகர மறுக்கிற பேருந்தில் அம்மா வருகிறாள்.
இன்னும் வளராமல் இருக்கிற தலைமுடியை
இழுத்துக்கட்டியபடி
தங்கை வருகிறாள்.
வெயில் தின்ற
அவர்களின் புன்னகையைப் பற்றி
பாடிக்கொண்டிருக்கிறது
அந்த நகரம்.
நகரத்தின் வழிகள் பலவாறு பிரிந்து செல்கின்றன.
திகதிகள் கடந்து செல்ல
தொடர்ந்து காத்திருக்கும் அம்மாவை
அழைத்துக்கொண்டு வரும் பொழுது நகரமெங்கும்
அகதிப் பைகளை தூக்கியபடி
அடையாளத்தை உறுதி செய்துகொண்டு
காலச்சுமைகளை சுமந்தபடி
திரிகின்றனர் பெருநிலத்தின் சனங்கள்.

திரும்புவதற்கு ஒரு வீடு இல்லை என்பதையும்
கடிதம் வந்து சேருவதற்கு ஒரு முகவரி இல்லை என்பதையும்
அம்மா சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

முகவரியும் வீடுமற்று அலையும் அகதியாகி
 யாரோ ஒருவருடைய வீட்டில் வைத்து
 வரப்பட்ட உடுப்புப் பையை
 நான் எடுத்து வருகிறேன் இன்னொரு வீட்டுக்கு.
 வீட்டுக்கு வீடும் தெருவுக்கு தெருவும் அகதியாகி
 அலைந்துகொண்டிருக்கிறோம்.
 ஒரு நகரத்திலிருந்து இன்னொரு நகரத்திற்கு
 வரும் பொழுது மீளவும் பெயர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.
 யாரோ ஒருவருடைய சட்டி பானையில்
 கொதித்துக்கொண்டிருக்கிறது
 மதிய உணவு.
 தூக்கிச் செல்லும் சுமை நிறைந்த பைகள் முதல்
 எல்லாமே வார்த்தைகளை பகிர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

அகதிகள் அலைந்து கொண்டிருக்கும் நகரத்தில்
 வைத்து நிச்சயமாய் வீடு திரும்பலாம்
 என்றபடி அம்மா மீளவும் ஒரு திகதியை மாற்றிச்
 சொல்லுகிறாள்.
 மாலை நேரமாய் அகதிகளை அள்ளிக்கொண்டு
 புழுதியடிக்கப்பட்ட பேருந்து
 தடுப்பு முகாங்களை நோக்கி புறப்பட்டுச் செல்லுகிறது.
 (வவுனியா நகரத்தில் இருந்து) 16.02.2010

அகாலத்தில் உறங்குகிற பெருநிலம்

எங்கும் கால் வைக்க முடியாதபடி
படர்ந்து விதைக்கப்பட்டிருக்கிற கண்ணிவெடிகள்
என் குழந்தைகளை பார்த்தபடியிருக்கின்றன.
எனது குழந்தைகள் அஞ்சினாலும்
அவர்கள் அஞ்சவில்லை என்று
மறுத்துக்கொண்டு தூங்க வைத்திருக்கிறேன்.
நிலம் கண்ணிவெடிகளால் நிரம்பியிருக்கிறது.

குழந்தைகளிடம் எஞ்சியிருக்கும் கால்களை
அவை தின்றுகொண்டிருக்கிற
கனவுகளே இராத்திரிகளில்
இந்த சிறிய இடத்தில் அலைந்து திரிகின்றன.
மஞ்சள் நிறமாக இழுத்துக்கட்டப்பட்ட அபாயப் பட்டியில்
வரிசையாய் தொங்கும்
எலும்புக்கூடுகளை கண்டு
இவர்கள் யார் என்று குழந்தைகள் கேட்கிறார்கள்.

கால் வைப்பதற்காக தரப்பட்ட நிலத்தில்
அவர்கள் விளையாடுவதற்கு எந்த மைதானத்தையும்
ஒழுங்கு செய்ய முடியவில்லை.
அவர்கள் மைதானங்களை மறந்து
இடிந்த வீட்டின் மூலையில் இருக்கிறார்கள்.

யார் யார் விதைத்தார்களே ?
எல்லாக் கண்ணிவெடிகளும் ஒரே மாதிரியாய்
முளைத்து விளைந்துபோயிருக்கின்றன.
குழந்தைகளுக்கான நிலத்தில் பூமரங்களை
நாட்டவேண்டியிருக்கிறது.
முற்றம்
தரப்படாத காணியில் நாம் மகிழ்ச்சியுடன்
இருக்கிறோம் எனவும்
எனது குழந்தைகள் வீட்டுக்குள்லிருந்து
தாயம் விளையாடுகிறார்கள்
எனவும் வரும் எல்லோருக்கும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

குழந்தைகள் உறங்காதிருக்கிறார்கள்.
அகாலத்தில் பெருநிலம் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

இழந்த சகோதரியின் கனவு

யுத்தத்தை முடித்துத்திரும்பும் படி வழியனுப்பிய

தன் இரண்டாவது கணவனையும்

இழந்த சகோதரி

இன்னும் உயிருடன் இருப்பதாக சொல்லியனுப்பியிருக்கிறாள்.

பதிலற்று கரைந்து கொண்டிருக்கின்றன

என் வார்த்தைகள்.

நொந்துபோன குரல்களால்

தன் காட்சிகளை அவள் கோரிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

எப்பொழுதும் அவளுக்கு

முன்னாள் விளையாடித் திரிந்துகொண்டிருந்த

தன் குழந்தைகளை தேடுகிறாள்.

அழிக்கப்பட்ட காட்சிகள்

ஆன்மாவை நிறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

எல்லாக் கண்களையும் இழந்துபோயிருக்கிறேன்

என்பதை திரும்பத் திரும்ப சொல்கிறாள்.

கண்களை பிடுங்கிச் சென்ற ஷெல்

அவளது இரண்டு குழந்தைகளையும் விழுத்திச் சென்றது.

கண்களற்று துடித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதுதான்

அவள் மாபெரும் சனங்கள்

கண்களை இழந்த

மைதானத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டாள்.

கண்கள் தொலைந்து போனது

குழந்தைகளையும் கண்களையும் அவள் தேடிக்கொண்டிருந்தாள்

சிதறிய குழந்தைகளின் குருதி

காயமடைந்த அவளின் கண்கள்

இருந்த இடத்தையும் நனைத்தன.

குழந்தைகளின் குருதியால் ஊறியிருந்தபடி

பெருநிலத்தை அவள் இறுதியில் பார்த்திருந்தாள்.

என்றும் தன்னால் தன் நிலத்தை

பார்க்க முடியாதபடி திரும்பியிருக்கிறாள்.

கடலால் கொண்டு செல்லப்பட்ட நாளிலிருந்து

கனவிழந்து தன் உலகத்தை தேடிக்கொண்டிருக்கிறாள்

உடலெங்கும் ஷெல் துண்டுகள் ஓடியலைகின்றன

கண்களை இழந்த சகோதரி கனவுகளைப் பற்றியே பேசுகின்றாள்.

அதிகாரத்துடன் மோதும் கனவுகளால் சிதையும் இரவு

இரவு சிதைந்துபோயிருந்தது.
கனவுகளில் மோதி மோதி நான்
திடுக்கிட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்.
பக்கத்தில் லதீபன் உறங்கிவிட்டு
எப்படி என்னைப்போலவே ஒரு அச்சம் தரும்
கனவைக் கண்டான்.
யுத்த காலங்களில் வராத கனவு.
நாங்கள் இருவரும் எழுந்து கனவை மட்டுமே
பரிமாறிக்கொண்டிருந்தோம்.
தேனீர்ப்போப்பைகளில் குருதி படிந்து போயிருந்தது.
இரண்டு சிகரட்டுக்களை புகைத்தபடி
மதுபானச்சாலையில் இருந்து
கனவு பற்றியே யோசித்துக்கொண்டிருந்தோம்.

நேற்று மதுவருந்திய வெற்றுப்போத்தல்கள்
பிரிவை அளந்துகொண்டிருந்தன.
நான் எதையெல்லாம் கோரிக்கொண்டிருக்கிறேன்
என்பதையும் எனது சொற்கள்
அதிகாரங்களை சீண்டிக்கொண்டிருக்கின்றன
என்பதையும் நண்பர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.
நீண்ட நாட்களின் பின்னர்
கொலையாளிகள் என்னைத்
துப்பாக்கிகளுடன் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.
அம்மா அதே முட்கம்பிகளுக்குள்
தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதையும்
குழந்தைகள்
தங்கள் நிலங்களில் அதே கூடாரங்களுக்குள்
ஒடுங்கியிருப்பதையும் குறித்து என்னால்
எப்படி மௌனமாக இருக்க முடியும்?

என் நாட்கள் அதிர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.
யாரையும் நம்ப முடியவில்லை.
மாலை நேரமாய் கடற்கரையிலிருந்த பொழுதும்
கடல் எழுந்து வந்து
அள்ளிச் செல்லும் அபாய
முகத்துடன் துள்ளிக்கொண்டிருக்கிறது.
மணல் தரைகளில் எந்தக்

குழந்தைகளினதும் பாதச்சுவடுகளைக் காணவில்லை.
கடல் விளக்குகள் பகலிலும் எரிந்துகொண்டிருக்கின்றன.

அம்மாவின் அதிர்வு நிரம்பிய குரல் அன்றைய காலையின்
நிறத்தை உதிர வைத்தது.

நீண்ட நாட்களின் பின்னர் தங்கை

அச்சம் தரும் கனவொன்றை கண்டிருந்தாள்.

துடித்து என்னை தேடித் தேம்பியமும் பொழுது

நான் அச்சம் தரும் கனவுகளில் சிக்குப்பட்டுக் கிடந்தேன்.

திசாய் என் கனவில் அறிமுகமாயிருந்தான்.

குடும்பி மலையில் தன் தகப்பனைத் தொலைத்துவிட்டு

நந்திக்கடலில் தன் தாயைத் தொலைத்துவிட்டு

மனம் சிதைந்துபோக

அவன் சிரித்துக்கொண்டு எல்லோருடைய கால்களையும்

பிடித்தபடி தன்னைப் பற்றி அலட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

திசாயைக் காலையில் நான் தேடித்திரிந்தேன்.

திசாய் என் கனவுகளை புரட்டிப் போட்டிருந்தான்.

லதீபனுக்கு திசாய் பற்றி கூறியபடி

ஒரு சிகரட்டைப் புகைத்தேன்.

என் மனதைக் கவர்ந்துபோன காதலியுடன்

தெருவால் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தபொழுதே

திசாயின் குரல்கள் எனக்குக் கேட்டன.

திசாய் கனவுக்குள் கரைந்துபோனபொழுது

பிணங்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

இப்பொழுது என்னைப் பற்றிய கனவுகள் அதிகாரத்துடன்
மோதுகின்றன.

எதிர்பாராத விதமாக என் சொற்கள் பட்டுத் தெறிக்கும்

ஒரு இரவில்

மறுநாளில் என்னை வரும்படி அழைத்தார்கள்.

தங்கள் குவளைகளில் தண்ணீரைப் பருக வைத்தார்கள்.

பாவம் நிரம்பிய உணவினைத் தந்து

தங்களைப் பற்றியதாக பாடல்களை

எழுத வேண்டும் என்றார்கள்.

எனது உன்னதமான புன்னகையை

நான் தொலைத்து விட்டிருக்கிறேன்.

பனி மூடியிருந்த என் திசைகளில்

நான் அறியாத வண்டிகள் வந்து நிற்கின்றன.

வலைப்பதிவிலிருந்து துடைத்தெறிந்த கவிதையை
மீள் மீள் படித்துப் பார்க்கிறேன்.

எனக்கு முத்தங்களை பரிசளித்து இரவில்
தூங்க வைத்த காதலி
அந்தக் கவிதையை தொலைபேசியில் வாசிக்கக்கேட்கிறாள்.
அவள் என்னை அதிகாரங்கள் சுற்றி வளைத்திருப்பதையும்
அன்று காலை நான் அழைக்கப்பட்டிருந்ததையும்
அம்மாவைப்போலவே அவளும் அறியாதிருந்தாள்.
எனக்குப் பக்கத்தில் யாரும் இல்லை.
கனவுகளுக்கு அஞ்சி தூங்காதிருந்த
என் மாலை நேரக்கனவில்
என் காதலி என் அறைக்கே வந்து விடுகிறாள்.
தன் முத்தங்களால் அறையை நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

மறைந்து கிடப்பதற்கு எந்தப் பற்றைகளமில்லை.
சொற்களை அறையின் கதவை மிக இறுக்கமாக
என்னை மூட வைத்திருக்கிற அதிகாரத்தை
அதன் துர்க்கனவுகளை முகம்
கரைந்து போன உரையாடல்களை
கண்டு அஞ்சிக்கொண்டிருக்கிறேன்.
என் தொண்டையிலிருந்து வடிந்த குருதி சிகரட்
சாம்பலில் படிந்துபோயிருக்கிறது.

22.01.2010

உள் நுழைய அஞ்சும் நகரின் தெருக்கள்

01.

யாரும் உள் நுழைய அஞ்சும் தெருக்கள்
எங்கள் நகரில் அதிகம் உள்ளன.
பிரமாண்டமான நிகழ்வொன்றில்தான்
நகரத்திற்கு செல்லும் அவசியமான தெருவில்
மறித்துக் கட்டப்பட்டிருந்த
இராணுவச் சங்கிலிகள் கழற்றப்பட்டன.

எப்பொழுதோ சனங்கள் வாழ்ந்ததிற்கான அடையாளங்களை
இன்னும் தன்னில் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது
நகரின் உட்புறமாய் சிதைவடைந்திருக்கிற தெரு.

இந்தத் தெரு நான் பிறந்த காலம் முதல்
இன்று வரை முடப்பட்டிருந்தது
நான் எனது காலங்களையும் இழந்ததைப்போல
இந்தத் தெருவையும் இழந்திருக்கிறேன்.

தடைபோடப்பட்ட இந்தத் தெருவிலும்
நான் குழந்தைகளை தேடுகிறேன்
குழந்தைகள் வாசித்து பயப்பிடும் கதைகளை எல்லாம்
இந்தத் தெருவின் சுவர்களில் நான் வாசிக்கிறேன்.

இன்னும் முடப்பட்டிருக்கிற நிலங்களுக்குச் செல்லும்
காலங்களுக்காக உயிரை பிடித்து
வைத்திருக்கும் வயது முதிர்ந்த என் தந்தையின் தாயிற்கு
நான் என்ன சொல்ல.

புற்கள் வளர்ந்து முடிப்போயிருக்கும்
அவரின் கனவு நிரம்பிய
வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைக்கும் இலட்சியத்தை
நீ எப்படி புரிந்து வைத்திருக்கிறாய்.
ஒரு பைத்தியக்கார கிழவியாய் மரித்துவிட்டுப்போ
என யாரோ சொல்லுவதாய்
அவர் புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்
அவர் அலையத் தொடங்கியது எப்பொழுது?

காயங்களுடன் உள்ள நகரின் உள் பக்கத்தில்
இன்று அனுமதிக்கப்பட்ட தெருவில்
சென்று கொண்டிருக்கிறேன்

வெடியேந்தி கடலின் ஆழத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும்
பெண்ணின் பெயர் பொறிக்கப்பட்ட
படகு ஒன்று தரித்து நிற்கிறது.
கடலில் கரைந்து போன அவளது சொற்களையும்
அதற்கிடையிலிருந்த கதைகளையும் நான் வாசித்தேன்.

யாரும் உள் நுழைய முடியாத தெருக்கள்
எங்கள் நகரில் அதிகம் உள்ளன.
சிதைந்த நகரம் மாபெரும் எச்சரிக்கை
ஒன்றை விடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது

02

தெருக்களில் செல்ல அஞ்சுகின்றன குழந்தைகள்
திறபடாத தெருக்களை குறித்து
என் குழந்தைகள் எல்லாவற்றையும்
அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்
ஒரு இராணுவ வாகனமும் அதன் சத்தங்களும் என்று
அதிகாரம் எப்பொழுதும்
பயணம் செய்துகொண்டிருக்கிற வழிகளில்
இந்தக் குழந்தைகள் பாடசாலை செல்ல அஞ்சுகின்றனர்.

எங்கள் நகரின் எந்தத் தெருவும் மிக நீளமாக செல்லுவதில்லை
அது ஆபத்தான முட்கம்பிகளில் முடிந்து போகலாம்
அனுமதிக்கப்படாத அறிவிப்பு பொருத்தப்பட்ட
வேலியில் நம்மை மோத வைக்கலாம்
முடிவில்
தண்டனைகளுக்கான முறைகளை அது சொல்லியபடியிருக்கும்.

நாங்கள் ஆண்டுக்கணக்கில் காணாதிருந்த
தெருவை ஒரு நாள் திறந்து விட்டார்கள்.
பசியின் குரலும் உறைந்த நாட்களின்
தெருவுக்கான தவத்தை முடித்துக் கொண்டு
வீதியைப் பார்க்கிறோம்.
சிதைவுகளைத் தவிர ஒன்றையும்
எங்கள் தெருவில் விட்டுவைக்கவில்லை
அழிவினால் மாற்றங்களுக்குள்ளான
இந்தத் தெருவுக்குள் நுழைய நாம் அஞ்சுகிறோம்.

எல்லா அநியாயங்களையும்
மென்முறையிலான ஆக்கிரமிப்புக்களையும்
எதிர்ப்பதற்கு திரணியற்ற

அவற்றை நிறுத்துவதற்கு வழியற்ற
 ஆக்கிரமிப்பினால் அதன் அதிகாரத்தினால்
 மூடுண்ட காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்
 கிழவியின் உயிர் தனக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறது
 தெருவின் கதைகளை.

03

தெருக்களில் வடிந்த குருதி காய்ந்து
 படிந்து போயிருக்கிறது
 தெருக்களில் கொல்லப்பட்ட உயிர்கள்
 நசிந்து ஒட்டிப்போயுள்ளன
 தெருக்களில் எழுதப்பட்ட கனவு வார்த்தைகள்
 மிதிபட்டு உடைந்து போயுள்ளன
 நீ அறிவாய் இந்த தெருவில் நடப்பதற்காய்
 நாம் இழந்தவைகளின் உறைந்து போன கதைகளை.

இந்தக் குழந்தைகள் உலவ தெருக்களை அனுமதியுங்கள்
 திறக்கப்பட்ட தெருக்களை குறித்து நாம் கைகள் தட்டுகிறோம்
 மூடப்பட்ட தெருக்களை திறந்து விடுங்கள்
 தெருக்களை அள்ளிச் செல்லும் அபகரிப்பாளன்
 எப்பொழுதும் திரிவதாக குழந்தைகள் பயம் கொள்ளுகின்றனர்.

இந்த நகரம் சிதைவின் பின்னர்
 ஆக்கிரமிப்பாளர்களினால் கைவிடப்பட்டிருக்கிறது
 நகரத்தை ஆக்கிரமிப்பவர்கள்
 தெருக்களை ஆக்கிரமிப்பவர்கள் அவற்றை
 தமது அரண்களாக்கி எம்மிடமிருந்து பறித்து விடுகின்றனர்
 அல்லது சிதைத்து கைவிடுகின்றனர்.

யாரும் உள் நுழைய முடியாத தெருக்கள்
 எங்கள் நகரில் அதிகம் உள்ளன.
 இன்னும் உள் நுழைய அனுமதிக்கப்படாத நகரங்கள்
 எங்கள் மண்ணில் அதிகம் உள்ளன.

பொன்.காந்தன் (1975)

இயற்பெயர்; பொன்னம்பலம் லக்ஷ்மிகாந்தன்

ஈழத்தின் வடக்கில் கிளிநொச்சி நகரத்திற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற இரத்தினபுரம் என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த பொன்காந்தன் தொண்ணுலீறுகளின் பிற்பகுதியில் இருந்து எழுதிவருகிறாலீ; 'வெள;ளிப் பொழுதுகள் — காற்றின் துளிகள்' என்ற வானொலிக் கவிதைகளின் தொகுப்பு நுலீலை வெளியிட்டிருக்கிறாலீ; ஈழப் போராட்டத்தின் முக்கிய காலத்தில் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக புலிகளின் குரல், தமிழீழ தேசியத் தொலைக்காட்சி போன்ற ஊடகங்களில் அறிவிப்பாளராகவும் நிகழ்ச்சிப் படைப்பாளராகவும் இறுதி யுத்த களம் வரை கடமையாற்றி, பேரவலத்தின் சாட்சியாய் மீண்டு வந்திருக்கிறாலீ; அண்மையில்தான் தடுப்பு முகாமிலிருந்து விடுதலையாகியிருக்கிறாலீ;.

கனவு குறித்த நம்பிக்கைகளும் துளிர்விடும் நுண்ணுணர்வுகளும் என்று இயல்பாக அமைந்த பொன்காந்தனின் கவிதைகளில் யுத்தம் தந்த குரலங்களும் ஏமாற்றங்களும் நிரம்பியிருக்கின்றன. சமகால வதைமுகாம்களில் வாழ்ந்த மக்களின் மனங்களில் மேலெழும் விரக்தியையும் ஆபத்தையும் துயரையும் இவரது கவிதைகள் பேசுகின்றன.

ஒரு ஊரின் நாட்குறிப்பு

ஏரிக்கரையில் படுவான்கரையில்
சு+ரியன் மொய்ப்பதாக
அங்கு வேர் வாசம்கொண்ட மலர்கள்
நோவாவின் பேழைக்கு விண்ணப்பித்தன.

தூளிக்கும் ஊஞ்சலுக்குமான கயிறுகள்
தூக்குக்கயிறுகளாகின்றன
மீன்பாடுகிறது தேன் நாட்டில்.

அரிதாரத்தோடு அதிகம் பழக்கப்பட்டவர;கள்முன்
ஒட்டுப்புன்னகைகள் எப்படி செல்லுபடியாகும்.

கறவைகள் மடிநொந்து அலறவும்
தேன் கூடுகள் வீங்கிப்பெருந்து
நிலத்தில் விழுந்து சிதறவும்
வரம்புகள் புற்களில் மறையவும்
வசந்தன் பாட்டுக்கள் வாயிழந்து போகவும்
ஒரு ஊரின் நாட்குறிப்பு
கனக்கிறது செருகப்பட்ட வாசகங்களால்.

வர;ணக்கொடிகளோடு முகவரி இழந்த ஊருக்கு
அணிவகுப்போரே புண்ணிருக்கும் இடத்துக்கு
காகங்களாய்ப் போவதென்ன!
முகங்களோடு பேசத்தெரிந்தவர;கள்தான்
முண்டியடிக்கின்றார;கள்
இதயங்களோடு இரண்டறக் கலக்கத்தெரிந்தவர;கள்
உலக சிம்மாசனங்களில் எங்கேனும் எழுந்தருளியுள்ளார்களா!

இதுவரை கண்ணை மூடிக்கொண்டு
காடுகளில் தேனெடுத்த தேவதை
நேற்றுத் தாந்தாமலையில்
உடலெல்லாம் கண்திறந்து அழுதாள்
சிங்கத்துக்கு
அவர;கள் பிறந்த உண்மையை
நகங்கள் மகாவம்சமாய்
அவள் உடலில் எழுதியிருந்தன.

ஏரிக்கரையில் வாகரையில்
நிலவு நித்தியமாவதாக அங்கு மெழுகுதிரிகள்
நோவாவின் பேழைக்கு ஏங்கித் தவிக்கின்றன.

குறிப்பு:— ஏரிக்கரை — அரசின் அதிகாரபூர்வ 03. காத்திருப்பின்
கடைசிக்காலம்

உனது வரவுக்குறிப்பு

ஏது மற்றதில் நீ துணிந்து மலர;ந்தாய்
நம்பிக்கையோடு
உன்னிடம் எல்லாவற்றையும் ஒப்படைக்கலாம்
எல்லாப்பின்னணியிலும் நீ அழகாகவே இருப்பாய்
இதுவரை வெளிகளில் ஒளி நிரம்பியிருந்தது
காற்று நிரம்பியிருந்தது யாரும் கண்டிலர;
எல்லார; கண்களிலும் வெளி நிரம்பியிருந்தது ஏதுமற்று
உனது வரவிற்கு நன்றி இப்போது கனவு காண்பதற்கு
ஏதுமில்லாமல்ப் போய்கொண்டிருக்கிறது
நீ அருளுமல்ல மந்திரமுமல்ல
பு+ச்சியமுமல்ல ஆச்சரியமுமல்ல
நீ விரலும் விரலும் பாதமும் பாதமும்
கண்களும் கண்களும்
தெரியாமல் கரையும் புரிதல்
நிரம்பி வழியும் நிசம்
எப்போதும் ஒரு வெற்றிடத்தோடு
உனதருகில் வருகிறேன்
நீ நிரப்புவதில்தான் அழகு அர;த்தம்
இப்போது தண்ணீருமுண்டு தாகமுமுண்டு
தண்ணீருமில்லை தாகமுமில்லை
உனது வரவால் வாசல்கள் அழகுபெற்றன
ஓ வரவே கவிதையற்ற மனசில் சாய்கிறாய்
எங்கிருந்தோ தொடங்கி
எங்கேயோ முடிக்கப்போகிறேன்
அந்தக் கண்ணீரையும்
இந்த இன்பங்களையும்.

காத்திருப்பின் கடைசிக்காலம்

வரவேண்டிய பொழுதில் வா
நீயாக வா
அப்பெரும் இரைச்சலுக்குள் இல்லாத
எனது குரலும்
உன்னை அழைக்கிறது
இப்பெரும் அமைதிக்குள் இல்லாத
என் மௌனமும்
உன்னை அழைக்கிறது
உன் முதல் பாரவையில்
எல்லாம் விழித்துக்கொள்ளவா
அப்போது புயலை பிடித்துலுப்பி
நிறுத்துகின்ற நிறுத்தில்
எனது கிளைகள் நிரம்பிய வெற்றியிடம்
அழகிய கண்களாகலாம்
எனக்குள் இருக்கும் உன்னைப் பற்றியவை
என்னை மீறியவை
காற்றில் அடித்துச்செல்லப்பட்டும் இருக்கிறது
இந்தப்பறவை சிலவேளை
எனினும் பறவைக்கென்று சிலதுண்டு
அது எப்போதும் பறவையோடு பறந்து வரும்
பறக்காதபோதும் பறந்துகொண்டிருக்கும்
சிறகுகளுக்குள் சிக்காமலும் காத்திருக்கும் அது
பாரத்தீர;களா
இப்போது எங்கேயோ எதிலோ
குந்தியிருக்கிறேன் நான்
புரிந்துகொள்க
எதையோ புரிந்துகொள்க
வா வரவேண்டிய பொழுதில் வா
பச்சைக்குள் பச்சையாக
கறுப்புக்குள் கறுப்பாக
வர;ணங்களின் வேடமின்றி வா
குளத்தில் புளுதி பறக்கிறது
மரத்தில் கிளைகள் ஓடிகிறது

வந்து பார்த்துவிட்டு
 ஏமாந்து ஏமாந்து போகின்றன
 எல்லாவற்றிலும் மேலாக
 மிக மிகப் பசுமையாக
 காத்திருப்பு மட்டும்
 அது முற்றிப்பழுத்து
 நீயும் முற்றிப்பழுத்து
 நடக்கிற சந்திப்பில்
 கனி கனியை உண்ணுமெனில்
 இன்றைய பல என்னவாகும்.

இன்றைக்கும் நாளைக்குமாக

இது எமது கடைசிப் போசனமாக இருக்கலாம்
 இதை எப்படி உண்ணவேண்டும் என்பதற்கு
 எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும்
 இதுவரை இல்லாத சிந்தனை தேவையாய் இருக்கிறது.
 முன்னைய பொழுதுகளில் இதுவும்
 பற்றாக்குறையான
 புரட்சிக்காரர்;களுக்குரிய பழஞ்சோறுதான்
 ஆனாலும்
 இதை பிசைகிற விரல்கள் ஒவ்வொன்றும்
 பேனாக்களாக இருக்கவேண்டியது
 நமது வாழ்வின்
 இறுதிப்பெரும் உச்சரிப்பாக இருக்கும்.
 கவளம் ஒவ்வொன்றுக்காகவும்
 உதடுகளைத் திறக்கிறபோது
 முகங்களை முகங்கள் பார;க்காமல்
 இருந்துவிடப்போவதில்லை
 நாம் எத்தனை சவால்களை
 ஆட்டிவைத்தவர;கள்.
 ஆனால்
 இக்கணங்களை ஏனோ
 எம்மால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை.
 பிரிவின் வரவேற்பறையில் இருந்துதான்
 நாம் உணவருந்துகிறோம்
 இங்கேதான்
 வாழ்வின் மிக ஆனந்தமான கணங்களை
 உருவாக்க முடியும்.
 இக்கணத்தில் வருகின்ற சிரிப்புக்கும்
 வராத அழகைக்கும்
 சவால் நிறைந்த மனிதர;களாகிய நாம்
 சவால் விடாதிருப்போமாக.
 ஆனால்
 எமது பிணம்கூட
 பு+மிக்குச் சவால் நிறைந்ததாக
 நீட்டி நிமிர;ந்து படுத்திருக்கவேண்டும்.

எமை எரிக்கும் தீ கூட
 தோற்றபடி எரியவேண்டுமென்று
 நினைக்கும் பக்குவம் உடையவர; நாமெனில்
 இந்தக்கடைசிப் போசனம்
 எவ்வளவு இனிப்பானதாக இருக்கும்.
 நண்பர;களே நண்பிகளே
 இந்தப்பொழுதுகளில் எமது உறுப்புகள் எல்லாமே
 வார;த்தைகளுக்காகப் படைக்கப்பட்டவை.

வீட்டில் வளர்த்த

நாய்க்குட்டி ஆடு செத்ததற்காய் விம்மி அழுதிருக்கிறேன்.
மாட்டினைக் கையாலும் புனையின் மேனியைக் காலாலும்
வருடிவிட்டிருக்கிறேன் சிறுவயதில்.

இப்போது நான் ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தை.

இப்போது நாய்க்குட்டிக்காக ஆட்டுக்காக அழுவதில்லை

ஆனால் நிச்சயமாக அவைக்காக அழுது

கல்லறை கட்டிக் கும்பிட்டிருப்பேன்

என் காலடியில் என் ஒவ்வொரு வயதில்

என் மனிதர;களின் மரணங்கள் மலியாதுவிட்டிருந்தால்.

இன்று காலையும் அரசின் விமானங்கள்

எங்கள் கிராமத்தின் மேல் சுற்றின

சிலர் பதுங்கு குழிக்குள் போனார;கள்

பலர் வெளியில் நின்று வாளைப்பார;த்தார;கள்

சிலர் தெருவில் வழமைபோலவே போய்க்கொண்டிருந்தார;கள்

குண்டுகள் வீசப்பட்டன

கிராமத்தின் ஒருதிசையில் புகைமண்டலம்

சிலர் காயப்பட்டு தெருவால் வேகமாகக்

கொண்டுசெல்லப்பட்டார்கள்

எத்தனைபேர் செத்தார்கள்

பலருக்கு அந்தக்கணக்குத் தான் தேவையாய் இருந்தது.

எனது மனிதர;களும் நானும் எவ்வளவு மாறிவிட்டோம்
பெருமிதப்படுகின்றேன்.

முடியும் இந்த மரத்துப்போன எங்கள் மனசால்

எமது உரிமைகளை மிக விரைவில் யாரிடம் இருந்து

பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

அரசால் எங்கள் மனிதர்களின் மரணங்கள் மலிய மலிய

மரத்துப்போன எங்கள் மனசால் முடியும்

நாம் நினைக்கின்ற எல்லாவற்றையும் சாதிக்க முடியும்.

சிலவேளைகளில் அரசின் குண்டுவீச்சில்

மாடுகளும் ஆடுகளும் நாய்;களும் சிதறிச்செத்தன.

சொல்லிச் சிரித்தார;கள் எம் மனிதர;கள் நானும் தான்.

முடியும் எல்லாம் முடியும்

மரத்துப்போன இந்த மனசால்.

எமக்கான எல்லாவற்றையும் கொண்டுவரமுடியும்

எல்லாம் எங்கள் குழந்தைகளின் கண்ணில் படாதபடி.

றோசாப்பு ஏன் சிவப்பாக இருக்கிறது என்ற
 என் குழந்தையின் வாழ்வின் முதல் கேள்வியில்
 என்னுள் ஆயிரமாயிரம் முட்கள் தைத்தன.
 எங்கள் குழந்தைகளின் கண்களைப்
 பலமுறை பொத்தவேண்டியவர;களாய் இருக்கிறோம்.
 சிலவேளை எங்கள் முகங்களையும் பார;க்காதபடி
 ஆனாலும் எங்கள் முகங்கள் எங்களுக்கு மட்டுமே.
 நியாயமாக இருக்கட்டும்
 இந்த முகத்தை வைத்துக்கொண்டு முடியும்
 இழந்த எல்லாவற்றையும் கொண்டுவர முடியும்
 எங்கள் குழந்தையின் கண்ணில்
 நாய்க்குட்டிக்காகவும் ஆட்டுக்காகவும் கண்ணீரையும்
 மாட்டின் மீதான பு+னையின் மீதான வருடலையும்
 கொண்டுவர முடியும்.
 இல்லையெனில் நாம் மரணித்துக் கிடக்கையில்
 எமது பிணம் எதிர;பார;க்கக்கூடிய
 எமது குழந்தையின் மாபெரும் அழகை
 இல்லாதிருக்கும் சாபக்கேடு
 எமை சிதையில் வதைத்தெரிக்கும்.

நான் இழந்து வந்ததெல்லாம்
ஒரு அகதியினுடையது அல்ல
ஒரு மன்னனுடையது
நான் இப்பொழுது சோ;த்து வைத்திருப்பதெல்லாம்
ஒரு மன்னனுடையதல்ல
ஒரு அகதியினுடையது.

நான் இப்பொழுது இழக்க விரும்புகிறேன்
இழந்த பின்
ஒவ்வொரு கணமும் காற்று துளைகளில் புகுந்து
இசையை மீட்டுகிறது
அருவி பாய்ந்து குருதி நாளங்களில் சில்லிடுகிறது.

முறுக்கேறிய மரங்கள்
சாஜிந்து தேரின் சக்கர ஓசை
செவிப்பறைகளில் சேதிகளை அறைகிறது
நான் இப்போது இழப்பதையே விரும்புகிறேன்.

நான் இப்பொழுது சோ;த்து வைத்திருப்பதெல்லாம்
ஒரு மன்னனுடையதல்ல
ஒரு அகதியினுடையது.

அப்பாவின் சுதந்திரம் பற்றிய குறிப்பு

அகதி வாழ்வைவிட அவருக்குச் சாவு மேலானது
அப்பா! செத்து விட்டார்

சந்தோசம்

இப்போது அப்பா முதுமையோடு கால் கடுக்க
நிவாரணத்திற்காக காத்திருக்கத் தேவையில்லை
சிலவேளை நெரிசலில் சிக்குண்டு

தடக்கி விழுந்து

எழ முடியாமல் தவிக்க வேண்டியதில்லை

அகதி வாழ்வைவிட அவருக்குச் சாவு மேலானது.

எண்ணற்ற பதிவு நடைமுறைக்காக

ஓய்வின்றி அகதிமுகாம் அலுவலகத்திற்கு

அலைய வேண்டியதில்லை

பலவேளை முதுமைக்கு மதிப்பளிக்காத இளைஞர்களால்

படித்தவர் சிலரால் இழிவுபடத் தேவையில்லை.

அப்பா செத்துவிட்டார் சந்தோசம்

இப்போது அவர் அல்சரோடு காத்திருந்து

வயிற்றெரிந்து மாலை மூன்று மணிக்கோ நான்கு மணிக்கோ

வரும் புளித்த மதிய உணவை

இனி உண்ணத் தேவையில்லை.

ஒரு சிறிய அறைக்குள் அடைக்கப்பட்ட

முப்பது நாற்பது பேருடன் கால் நீட்ட முடியாமல்

கையெறிய முடியாமலும்

இரும முடியாமலும்

குறட்டைவிட முடியாமலும்

கூனிக்குறுகி நெரியுண்டு தூங்கத் தேவையில்லை.

கம்பி வேலிக்குள்ளிலிருந்து காலாறத் தெருவில் இறங்கி

நடக்க முடியாமல் ஆசைகள் நூறு அடங்கிக்க்போன

அடைக்கப்பட்ட மனிதமரமாக வாழும் நிலையில்லை.

அப்பா செத்து விட்டார் சந்தோசம்

அகதி வாழ்வைவிட சாவு மேலானது.

அது ஒரு நிலவு முற்றம்
 எனக்கு ஒரு வயது ஐந்தாறு
 அப்பாவுக்கு ஒரு நாற்பது நாற்பத்தைந்து
 அவரது நெஞ்சில் நான் படுத்திருந்தேன்
 கூடாத கூட்டங்கள் கூடாதே
 கூடங்கள் மாடங்கள் ஏறாதே
 கூடங்கள் மாடங்கள் ஏறினாலும்
 நாதங்கள் கீதங்கள் பாடாதே
 மிக நெருக்கமாக அப்பாவின் குரலில்
 கேட்ட முதல் தத்துவப்பாடல் அது.

எனக்கு ஒரு பதினைந்து ஒரு பதினாறு வயதிருக்கும்
 எனக்கு ஒரு இருபது இருபத்தியொரு வயதிருக்கும்
 அப்பா விருப்பப் பாடல்களுக்காக
 கூடாத கூட்டங்கள்
 பாடலை எனக்குப் பாட நினைத்திருக்க கூடும்
 பாடவில்லை.

எனக்கு முப்பது முப்பத்தியொரு வயதிருக்கும்
 நானும் அப்பாவும் அகதியாவதற்கு
 முன்னான நாட்களவை
 சொந்த ஊரில் சொந்த வீட்டில்
 அப்பா தனது அறையில் என் தங்கையின் குழந்தைகளை
 மடியில் வைத்து
 கூடாத கூட்டங்கள்
 பாடலைத் தளர்ந்த குரலில் பாடிக்கொண்டிருந்தார்

அடுத்த அறையில் படுத்திருந்த என்னை
 இன்னுமவர் நிலவு முற்ற நெஞ்சிலிருந்து இறக்கிவிடவில்லை.

அப்பா இப்போது இந்த அகதிமுகாமில்
 இறந்து விட்டார்
 தனித்தலையும் நான் இப்போது அகதிமுகாமில்
 காணும் பலருக்காக
 அப்பாவின் பாடலைப் பாடவேண்டும் போலிருக்கிறது
 பாடவில்லை!

அப்பாவுக்கு இருந்த எழுத்துச் சுகந்திரம் பேச்சுச் சுகந்திரம்
 மகன் எனக்கு இப்பொழுது இல்லையே!

உன் எஜமானின் மரணச் சான்றிதழ்

அழகான எனது வீடே!

உனது எஜமான் அவர்தான் எனது அப்பா
அகதியாய் இறந்து விட்டார் அறிவாயா.

உன்னில் நிறையும் ஆயிரம் ஆயிரம்
உறவுகளின் ஒப்பாரி இங்கு அகதி முகாமில்
எனது ஒரு துளி கண்ணீரில் ஒடுங்கிச் சாகிறது.

அழகான எனது வீடே!

உனது எஜமானி அவர்தான் எனது அம்மா இறந்தபோது
அந்த மரணம் நீ நான் எஜமான் ஊர் உறவு என்று
எத்தனை பேரழகாயிருந்தது.

இதோ அகதி மகன் நான் எனது அழைப்பின் வலி
உணராக் கதவுகள் பல தட்டி
சிரித்துக் கடந்து உனது எஜமானின்
எனது அப்பாவின் இறுதிக் கணங்களில்.

அழகான எனது வீடே!

இப்பொழுது நீ இல்லை
ஊர் இல்லை
உறவுகள் இல்லை
ஒப்பாரி இல்லை
படையல் இல்லை
அஸ்தி இல்லை
உனது மன்னவனின் மரணம் முடிந்து விட்டது

உனது நினைவுகள் இருந்த அளவுக்கு
அப்பாவின் உனது எஜமானின் இரத்தில்
சர்க்கறைகூட இருக்கவில்லை
எனது அப்பாவின் மரணச் சான்றிதழில்
அவரது மரணத்திற்குக் காரணம்
அகதி நோய் என்ற எழுத முடியாதுதான்.

ஆடை வழங்கலாம் என அகதிமுகாம்
ஒலிபெருக்கி அலறியது
விழுந்தடித்து
நிவாரண அட்டையோடு ஓடிய
சனத்திரளில்
கலந்த அவள் திரும்பி வரும்பொழுது
வெயிலை அணிந்து வியர்வை கொட்ட
ஏமாற்றத்தை அணிந்து
ஆடைகள் முடிந்ததாம்
இனி அடுத்த முறையாம் என்பதை
அணியமுடியாத முகத்துடன்
அணிந்துபோன ஆடை நெரிசலில்
கிழந்ததும் தெரியாமல் நின்றாள்

அடுத்த முறை வரை
நிர்வாணத்தை உடுத்திருங்கள் என்று
ஒலிபெருக்கி அறிவிக்கவில்லை

இப்போது அகதி முகாம் இன்னும் சில நாளில்
சிலர் கல்லாகிவிடுவார்கள்
வேறு சிலர் நெருப்பாகி விடுவார்கள்
இன்னும் சிலர்
சபிக்கப்பட்ட கனிகளை உண்டு விடுவார்கள்
எனது அகதி நண்பர்கள் சிலர்
சிலுவையில் அறையப்பட்டு விடுவார்கள்
அவளொருத்தி தான் பெற்ற குழந்தையை
மறைத்துக் கொண்டிருப்பாள்
ஒருத்தி முலை திருகி எறிவாள்

நிர்வாணத்தை உடுத்திருக்கிறோம்

தானா.விஷ்ணு 1976

ஐயற்பெயர் தம்பித்துரை விஜயசங்கர்

ஈழத்தின் வடக்கில் யாழ்ப்பாணம் வடமராட்சி உடுப்பிட்டி என்ற இடத்தில் இமையாணன் கிழக்கு என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த தானா.விஷ்ணு வன்னியில் யுத்த களத்தின் இறுதி வரை நின்றவர். இவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியல் சிறப்பு பட்டம் பெற்றவர். வன்னியில் முல்லைத்தீவு அளம்பில் றோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த தானா.விஷ்ணு தடுப்பு முகாமிலிருந்து அண்மையில்தான் விடுதலையாகியிருக்கிறார். நினைவில் மீளுதல் (2003) என்ற தொகுப்பை வெளியிட்டவர்.

தானா விஷ்ணுவின் கவிதைகள் போரின் அவலங்களையும் அதுதந்த வலிகளையும் பேசுகின்றன. போரையும் அதை நிகழ்த்தியோர்கள் மீதும் கேள்விகளை விமர்சனங்களையும் முன்வைக்கின்றன. மாபெரும் மனிதத் துயரின் சாட்சியமாக இருக்கின்றார்.

வெளவால்களும் சிலந்திகளுமாய்க்
கூடிவாழும் வீடொன்றில்
தொங்கியபடி இனம் தெரியாதொருவனின்
நிழற்படம்
முன்னெப்போதுமே கண்டிராத அந்த முகம்
நன்கு பழகியவனைப் போல்
புன்னகைக்கிறது.

எல்லோரும் விட்டுக்கிளம்பிய பின்
தனித்திருப்பது கூடத்தெரியாமல்
புன்னகைக்கும் அந்த உருவம்
என்னுடையதாய் மாறுகின்றது.
நான் திகைத்துத் திரும்புகையில்
சுவர் எங்கும்
தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன
என்னையொத்த நிழற்படங்கள் இன்னும் பல.

15.12.2008

யார் யாரோ வந்து போகிறார்கள்
எனது வெளியெங்கும்
எப்போதுமே கண்டிராத
அவர்களது முகங்கள்
வீசிவிட்டுச் செல்லும் புன்னகைகளை
பத்திரமாக வாங்கிக்கொண்டபின்
எனது புன்னகையைப் பதிலாக அளிக்கிறேன்
வெறும் சம்பிரதாயமாகப்
பாஜீமாறப்படும் புன்னகைகள்
வெறுமையாய்
உதிர்ந்து விழுகிறது மண்ணில்

23.10.2008

நடுநிசிப் பொம்மைகள்

நடு நிசிகளில்
பொம்மைகள் அச்சம் கொண்டெழுகின்றன
அவைகளின் விழிகளுள் படர்கிறது
உதிர்ந்துகிடக்கும் மிரட்டும் விழிகள்

பொம்மைகள் சிரித்துப் பேசும்
மனநிலையில் இருப்பதில்லை
மிரட்டும் விழிகள்
ஆணியடிக்கிறது அதன் அடி மனதில்

எப்போதும் அறையின்
ஏதாவதொரு மூலையில்
மௌனமாய் முகத்தில் சோகம் நிரம்பி
அம்மனமாக சிலவேளை உறங்குகின்றன
அல்லது விழித்திருக்கின்றன.

பொம்மைகள் விழித்திருக்கும் போதும்
அல்லது உறங்கும் போதும்
அதன் விழிகள் கொடூரமான மிருகமொன்றினதோ
அல்லது
கொடூரமான பறவையொன்றினதாகவோ
அல்லது
கொடூரமான மனிதனுடையதாகவோ
தன் அடையாளம் காட்டுகிறது.

அறையின் மத்தியில்
உதிர்ந்துகிடக்கும் விழிகள்
நினைவில் வரும்போதெல்லாம்
பொம்மைகள்
தமது முகங்களை கண்ணாடியில் பார்ப்பதற்கு
அச்சப்படுகின்றன அல்லது வெறுக்கின்றன.

23—05—2006

ஓவியத்தின் கோடுகளில் நீளும் வாழ்ந்து போனவனின் குறிப்பு

வாழ்தல் மீதான வேணவாவினை
நிர்க்கதிக்குள்ளாக்கும் போர் மீதில் கவிகிறது
மீளவும் எனது சாபம்

தேவதைகள் !
எனது இறுதிப் பிரார்த்தனைகளும்
அர்த்தமிழந்தன.

தூக்கிலிடப்பட்ட எனது இளமையை
குற்றயிராகவேனும் காப்பாற்ற முடியா
விழிகள் இழந்த குரங்கென
தொங்கித் திரிகிறேன் பிரபஞ்சக் கிளைகளெங்கும்.

கருக்கில் நகங்கும் ஆயுள் கழுத்தில்
கயிறுவரைந்த கோடுகளை
யாவரும் அறிவதற்காய்
யாரேனும் பத்திரப் படுத்தட்டும்

தேவதைகள் !
அர்த்தமிழந்துபோன உங்களுக்கான
துயர் மிகுந்த பிரார்த்தனைகளையும்
மீளத்தாரும்
வாழ்வினைத் தொலைத்தலையும்
பைத்தியக்காரனின் நாட்குறிப்புக்களில்
அவற்றினைச் சேமித்தல் வேண்டும்.

வரலாற்றிலிருந்து துடைத்தழிக்கப்படப் போகும்
எனது குறிப்புகளை
நான் வரையும்
சிக்கல் நிறைந்த ஓவியங்களிலிருந்து
யாவரும் வேறுபடுத்திக் கொள்ளட்டும்.

வாழ்வின் மீதான வேணவாவினை
நிர்க்கதிக்குள்ளாக்கும் போர் மீது கவிகிறது
மீள,மீள எனது சாபம்
ஒரு குடுகுடுப்பைக் காரனின் வார்த்தைகள் போல.

23—02—2007

சிதறுண்ட காலக்கடிகாரம்

முக்காடு போட்ட வயோதிபன்
உன்னிடம் வருகையில்
உபயோகமற்ற பொருளின் ஞாபகம்
உனக்கு வரக்கூடும்
உடைந்த கண்ணாடித் துண்டுகளைப் போல
மிக அவதானமாக அவனையும், அவன் ஞாபகங்களையும்
உன்னிடமிருந்து அகற்ற முனைகிறாய்.

ஒளிமிகு உலகத்தை
உனக்கு பாஜீசளித்த அந்த வயோதிபன்
தெருவோரத்தில் அல்லது ஆலமரத்தின் கீழ்
முடங்கிப் படுக்கையில்
பல வர்ணங்களிலான இந்த உலகம்
மெல்ல, மெல்ல உருகிச் சிதைவதினை
நீ காணத் தலைப்படுவாய்

வாழ்வின் அர்த்தங்களை,
அர்த்தங்களின் வர்ணங்களை
குழைத்துத் தந்த வயோதிபனின்
காலக்கடிகாரம்
சிதறுண்டு கிடக்கும் மௌனவெளியில்
கொத்தும் அலகுகளைத் தீட்டியபடி
ஒரு மரங்கொத்தி சிறகசைக்க
எப்படி அனுமதிக்க முடிகிறது உன்னால்.

24.08.2007

துர் சொர்ப்பணம் கண்டு
விழித்தெழும் குழந்தையின் விழிகள்
பாதியிரவில் மிரட்டுகின்றன.

நடக்கக் கூடாதது
நடந்து விட்டதைப்போல

வீரிட்டழும் எந்தக் குழந்தையும்
விரைவில் சமரசமாகிவிடுவதில்லை
குழந்தைகள் அழாதிருக்க
பொம்மைகள் சிரிக்கவைக்கப்படுகின்றன
ஆற்றாமையால் பொம்மைகளே
அழுதுவிடும் அபத்தத்தினை
யாருமே கண்டு கொள்வதில்லை

பொம்மைகளின் தலையும், உடலும்
வேறுவேறாய் உழலும் கட்டிலில்
ஒண்டுக்கிருந்துவிட்டு தூங்கிப்போகும் குழந்தைகளை
விடிய,விடிய
பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கலாம்.

விடிந்ததும், வேறுவேறாய்க் கிடக்கும்
தலையையும் உடலையும் பொருத்துவதில்
குழந்தைகளின் ஆர்வம்.

பொம்மைகளுக்கு உயிர் கொடுப்பதில்
அத்தனை பிரியம் அவர்களுக்கு.

23.05.2008

ஒற்றைக்கால் கொக்கு

அலைகள் தீர்ந்துபோன கடலை
மோதி மீள்கிறது கொக்கு.

கொக்கு நீலமாகி
வானத்தை எட்டி
நட்சத்திரங்களை உண்டு
செத்து வீழ்கிறது பாலை மணலில்.

பாலை மணல்
வெம்மையில் தகித்து
நெருப்பாறாய் ஓடி நிறைகிறது கடலில்.

கடல் கொதித்து வற்றிப்போகக்
கொக்கு உயிர்த்து
மீன் கொத்துகிறது மிக நிதானமாய்
ஒற்றைக்காலில் நின்றபடி.

18.11.2009

குழந்தைகளின் விழிகளில் நிழலாடும் வெளவால்

குழந்தைகள் அழுகிறார்கள்
எதையாவது கேட்டபடி
எதனைக் கொடுத்தாலும்
சமரசமாகாத அவர்களின் பிடிவாதத்தை
ஆற்றத்தெரியவில்லை எவருக்கும்.

சமரசத்திற்காய்க் கொடுக்கப்பட்ட பொம்மைகள்
வீசியெறியப்பட்டு
சிதறிக்கிடக்கின்றன அறையெங்கும்.

சிரித்தபடி உற்றுப்பார்க்கும்
எல்லாப் பொம்மைகளையும்
குழந்தைகள் உதைக்கிறார்கள்
அவர்களின் மூளையில் தொங்குகிறது
வெளவாலின் பிடிவாதம்.

சமரசத்திற்குவராத குழந்தைகள்
நேற்றைய திருநாளில் வாங்கிய
துப்பாக்கிப் பொம்மைகளைக் கண்டதும்
கையிலேந்தி பொம்மைகளின் முன் நீட்டி
உரத்துச் சிரிக்கின்றன.

பாவம் அவர்களின் பிஞ்சு உதடுகளும், கண்களும்.
வெளவால் ஒற்றைக்காலில் தொங்கியபடி தலைகீழாய்.

25.05.2008

இராக்காலத்தில் வேதனைகளை வீசியெறியும்
ஒற்றைக் குயிலின் குரலாய் ஒலிக்கிறது
பாதியிரவில் வெற்றுடலாய்
வீடு திரும்பும் பிள்ளைகளைக் கண்டவாஜீன் ஒப்பாரி.

எங்கும் பிணக்காடு,
எங்கும் பிணவாடை
எந்தப் புலன்களும் இயங்காத விருந்தாளிகளாய்
வீடுகளுக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்
கனவுகள் எரிய கட்டாயத்திற்காய்
சமராடிய பிள்ளைகள்.

எல்லோரும் கூடித்
தருவிக்கப்பட்ட பெட்டியினுள்
ஆசைகள் அழிந்த வழிதெரியாது
முகம் காட்டா மௌனத்துயில் கொள்ளும்
பிள்ளைகளின் நினைவுச் சமைகளுடன்
இறந்து கொண்டே அழுதுழலும்
தாய்மைகளின் அவலம் பொறுக்கமுடியாது
துடிப்பார் யாவரும்.

கனவுகள் எரிந்துபோய்
வெற்றுடலாய் வரவிருக்கும்
தமது பிள்ளைகளை நினைத்து
அழுதெரியும் தாய்மைகளின் அவலம் பொறுக்காமல்
கதறும் உயிரற்ற ஏதாவது ஒவ்வொன்றும்.

மாண்டவர் இனிவரார்
எந்தப் பிள்ளையும் உயிர்திரும்பா
தகிக்கும் பிணக்குவியலுக்குள்
இரத்தம் உறைந்த தங்கவாள்
கண்டெடுத்தென்ன பிரியோசனம்.

நாமிழந்து போன முகவாஜீகளைத் தேடி
அர்த்தமற்றலையும் கனத்தநாட்கள் பற்றி
யாவரும் அச்சம் கொண்டலறிய படி
தெருவுக்கு வருகிறார்கள், சிரிக்கிறார்கள்,

ஆடைகளைக் கழற்றி நடனமிடுகிறார்கள்
சிலவேளை ஓலமிடுகிறார்கள்.

கனவழிந்து போய் கருப்பையில்
கணன்றெரியும் தீயினால் சபிக்கும்
தாய்மைகளை ஆற்றும் ஆற்றல்
யாருக்குள்ளது இங்கே.

28.04.2008

கடைசி நட்சத்திரம்

கடைசியுக்கத்திலிருந்து உதிற்கிறது
கடைசி நட்சத்திரமும்.

விழி கொள்ளாத்துயரில்
கண்ணயர்ந்து தூங்கும்
கட்டிலின் கீழ் நெளிகிறது
உதிர்ந்த நட்சத்திரமொன்று.

பிரார்த்தனையால்
கடைசிவரை உயிர்வாழத் துடிக்கும்
நரைத்த ஆன்மா
இருள் அடர்ந்த கனதியில்
கனவினை நிறைத்துக் கொள்கிறது.

கனவுப் பெருவெடிப்புகளில்
நிறையும் சலனத் துப்பல்களை நிறைத்தபடி
உலகம் கிழிந்து கொள்ள
விழுகிறது அந்தக் கடைசி நட்சத்திரம்
கடைசி யுகத்திலிருந்து.

18.10.2007

அனார்
அலறி
பவ்மாஐஹான்
சித்தாந்தன்
துவாரகன்
தீபச்செல்வன்
பொன்.காந்தன்
தானா.விஷ்ணு
ஆகியோரின்
கவிதைகள்

முள்ளிவாய்க்கால் என்ற மரண நிலத்தையும்
நந்திக்கடல் என்ற மரணக் கடலையும்
ஈழத் தமிழினம் மறந்துவிட இயலாது.
அவை ஈழத்தின் அரசியல் குறியீடுகள்.
மனசாட்சியுள்ள எந்த மனிதர்களும்
மறந்துவிட முடியாத நிலமும் கடலும்.
கொல்லப்பட்ட மக்களுக்காக வாழும்
விடுதலையை வாழும் கனவை அவாவிக்
கொண்டிருக்கிறோம். மரணத்திலிருந்து
எங்கள் வாழ்க்கையை மீள கட்டி எழுப்ப
வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம்.
வாழ்வது என்பது எங்களின் மாபெரும் கனவு.
வாழ்வதற்காகவே இத்தனை துயரங்களை
கடந்தோம். இத்தனை துயரங்களைச்
கடந்தோம். இப்பெரும் துயரினதும்
மனிதப்படுகொலையினதும் பின்னர்
மரணத்தில் துளிர்க்கும் கனவாக ஒன்றாய்
வாழ்வதற்கான குரலாய் ஈழத்தின்
தமிழ் பேசும் சமூகத்திலிருந்து
இந்தக் கவிதைகளை ஒன்றாய் தருகிறோம்.

தொகுப்பாளர் தீபச்செல்வன்,
முன்னுரையிலிருந்து

Aazhi Publishers

ISBN 978-93-80244-31-0

9 789380 244310